یوه خبره درته وکم ؟

(ناول)

لیکوال: نصیر احمد احمدي

۱۳۹۱ ل کال

www.ketabtoon.net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

www.ketabtoon.net | یوه خبره درته وکړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	یوه خبره درته وکم؟
لیکوال :	نصیراحمد احمدي
د لیکوال د تلیفون شمېره:	۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
ایمیل	**nasirahmad_ahmadi@yahoo.com**
خپرندوی:	مومند خپرندویه ټولنه، جلاآباد
د پښتې ډېزاین	فرید احمد یوسفزی
کمپوز	نصیر احمد احمدي
دپښتې انځور	نصیر احمد احمدي
چاپ کال:	۱۳۹۱ ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

ګران وطن افغانستان ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱)

تیاره وه. سړي ګړندي ګامونه اخیستل. له کلي ووت. شمال لور ته پراخه دښته په مخه ورغله. دښته او اسمان ، دواړه یولاس تک تور وو ، یواځې ړنو ستورو سره جلا کول.

سړي یوه شېبه مزل وکړ ، ځای ځای به په واوره وخوت ، له بوټونو به یې کرښنده اواز پورته شو ، نور هیڅ هم نه اورېدل کېدل. کله کله به یې د شغالانو انګولا په زړه ننوته.

پاو ووت. ستورو دومره رڼا کوله چې سړی د کاریز د سپرغي (څاه) پر سر د لرګي لوی څرخ ته ودروي.

سړي څرخ تاو کړ. غنجا شوه. ده څه نه لیدل ، خو په دې پوهېده چې پر څرخ د تاو شوي پړي سر ، لاندې سپرغي ته کښته کیږي.

شېبه وروسته یې پړي ته ټکان ورکړ. لاندې د اوبو چړپا شوه ، پړی د کاریز تل ته رسیدلی و.

سړي بوټونه وایستل. د پړي پورتنۍ برخه یې پر څرخ تاو کړه. پړی یې ونیو ، پر لاسونو یې زور راووست. پښې یې سپرغي ته ور وغزولې ، په هوا کې ځوړند پاتې شو.

سړي موټ__ موټ پړی خوشې کاوه. دی لاندې روان و ، شېبه وروسته یې پر لوخو پښو سړې اوبه ور واوښتې.

سړي د خپل پنډ کوټ جیب ته لاس کړ. لاس یې راویست ، د لاسي بټۍ سپینه رڼا په ړنو ، روانو اوبو ولګېده.

کړوپ شو. په اوبو کې مخ پورته لاړ. خولۍ یې د کاریز د تونل له پاسنۍ برخې وږې لوټې رابېلې کړې. ورمېږ یې لندو خاورو ونیو.

ده په احتیاط ګامونه اخیستل ، ځای ځای به اوبه ژورې شوې. پر ځنګنو به یې راواوښتې. بیرته به بېدیو ته ټیټې شوې. دی ورو ورو مخکې ته. کله کله به سپینه رڼا د اوبو ښاخکو ته سیخه شوه. ښاخکي د کاریزه د تونل له پورتنیو لندو ختوڅخه را څڅېدل.

یو ځای ودرېد. د مور خبرې لړزه پرې راوسته.

((شېرمامده زویه! پام کوه! کاریزونه درانه دي ، پټې بلاوې دي خدای پټې لري.))

ناڅاپه یې چیغه کړه! ښی پښې ته یې ټکان ورکړ ، اوبه وچړپېدې ، د بټۍ په رڼا کې یو غټ ماهی پورته روان و.

سړي وخندل ، زړه یې سره راټول کړ ، په زوټه (زوره) یې وویل:

__هیڅ هم نه شته! هیڅ هم نشته ، هیڅ...

د ې خبرې د کاریز په تونل کې انګازې خپرې کړې ، خو دی پوهېده چې پر تندي یې مړې خولې راماتې دي.

یو دم یې خوسا بوی پر سپږمو ننوت. بوی ډېر شو ، په کاریزه کې د خرابې شوي غوښې بوی ته.

دوه__ درې ګامه لیرې ، په اوبو کې چړپا شوه. رڼا پر هماغه ځای ولوېده ، له ړنو اوبو د غوټه ماهیانو شاهیرونه راوتلي وو ، اوبه یې خیرلې ، مخ پورته روان ول.

سړي پزې ته لاس ونیو ، ور مخته شو. یو ځوان ځوړند سر ناست و. اوبه یې پر غزیدلو ورنو رواني وې ، ملا یې د کاریزه پر دېوال پورې نښتې وه ، تر غاړې یې نری نایلوني پړی تاو و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي ورو د هغه کيڼ لاس له اوبو راپورته کړ ، پر ګوتو يې دوې غټې ګوتمۍ ښکارېدلې ، ګوتميو ژېړه رڼا کوله. سړي په بېړه ګوتمۍ راويستلې ، لاس يې پرېښود. جسد ړنګ شو ، له اوبو چرمي بټوه راووته ، بوی تېز شو ، تونل د کانګو او استفراق غږ ونيو ، سړي وګرځول ، بټوه يې د اوبو له سره ورپورته کړه. اوبه پاش شوې ، ده مخ کښته کړندي ګامونه واخيستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۲)

په عمر پخې ښځې وويل:
ــشېر مامده زويه! سره غرمه دې کړه!
کوم غږ يې وانه ورېد
ښځې د برستن پيځکه وښويوله ، وړې کځوړنې سترګې يې رډې راوختې.
د پراته سړي سترګې پټې وې ، په پکه ککرۍ پورې نښتې تار تار وېښته يې لانده ښکارېدل. پر لمر وهلي تور تندي يې خاڅکي ــ خاڅکي خوله پرته وه. ده په تيزۍ سره ساه اخيسته ، ارتې ، غټې سپږمې يې کښته پورته کېدې
ښځې په بېړه د هغه پلنې اوږې ته ټکان ورکړ ، د سړي زګېروی شو ، پر اړخ راواوښت ، د ورمېږ له لندو پيچلو وېښتو يې د خولو تروش بوی پورته شو.
ښځې د سړي پر غاړه ګوتې کېښودې ، ګوتو يې لوند تودوالی احساس کړ.
ښځه په بيړه ولاړه شوه. په دالان کې يې خړ ديوال ته ولاړ ګړی کوږ کړ ، پر نکلي جام اوبه را واوښتې.
بېرته راغله ، شېبه وروسته د سړي پر تندي لنده ټوټه پرته وه. سړي تېزه تېزه ساه وهله.
ښځې ورو وويل:
ــشېرمامده زويه! څنګه يې ؟
کړپ شو. لس ــ پولس کلن هلک د کوټې په وره کې ودرېد ، په خوشالی يې وويل:
ــلا لا! په ډب کې هيلۍ ناستې دي.
يو دم يې شونډې وځړېدې ، ورغی ، د ښځې تر څنګ خواشينی کېناست ، سړي ته يې وکتل ، ورو يې وويل:
ــتبه يې ده ؟
ښځه ولاړه شوه ، په کونج کې د ايښې زاړه لرګين صندوق پله يې پورته کړه. هلک ته يې د لسو روپو نوټ ونيو ، ورو يې وويل:
ــد کلي له دوکانه د تبې ګولۍ راوړه.
د هلک په جيب کې پرتې مردکۍ وټکېدې ، په منډه له کوټې ووت.
ښځې د سړي د تندي ټوټه بدله کړه ، سړي خپلې وړې سترګې رڼې کړې ، پټرې نيولې خړې شونډې يې وخوځېدې ، په زګيروي يې وويل:
ــڅه وخت ده ؟
ښځې د وړې کړکۍ خيرنه پرده پورې وهله ، سړي خپلو سترګو ته لاس ونيو ، په غوسه يې وويل:
ــلمر د سرای (حويلۍ) مينځ ته رارسيدلی.
ښځې په خواره خوله وويل:
ــتبه دې وه ، نه مې شوای راپورته کولی.
د سړي تندي ګونځې پيداکړې:
ــادې! زه بايد کاريز وکېندم.
ښځه په خبره کې ورولوېده:
ــنور کليوال هم شته!
سړي سړه سا ويسته ، ورو يې وويل:
ــ دوه نيم سوه اوغانۍ (افغانۍ) مې له ګوتو ووتې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګ ته اېښې بدنۍ يې ورپورته کړه. دوه__ درې غوړپه اوبه يې تر ستوني تېرې کړې ، ناڅاپه يې وټوخل ، کانګو واخيست. مور يې په بيړه ولاړه شوه. چلمچي يې راووړ. سړي خپله خوله پکې ونيوله. ويې نه ګرځول. بېرته ستوني ستغ پرېووت. ورو يې وويل:

__دا اوبه مو له کوم ځايه راوړې ؟

مور يې په حيرانۍ ورته وکتل شونډې يې وخوځېدې:

__له کارېزه!

سړي ورمېږ کوږ کړ ، په چلمچي کې يې خوږ وهل.

ښځې چلمچي د باندې ويست.

سړي په خپله خوله د برستن پېڅکه تېره کړه. تر بالښت لاندې يې لاس ننه ايست. سترګو ته يې دوې د سرو زرو ګوتمۍ ودرېدې. شنه غمي پکې ټومبلې ول.

د دروازې کړپ شو. سړي په بيړه ګوتمۍ تر بالښت لاندې کړې. ښځه راغله ، پر پلاستيکي فرش يې توره چايجوشه کېښوده.

سړي چايجوشې ته وکتل ، له څوښکي يې مږ تاو راووت. ويې ويل:

__له کارېزه اوبه مه راوړی.!

ښځې په حيرانۍ ورته وکتل.

سړی وارخطا شو:

__ما ، ما ويل چې کارېز پاکيږي. اوبه به يې خړې وي.

ښځې وخندل ، د خپل خيرن ټکري پېڅکه يې د پيالې پر ژۍ تېره کړه. ورو يې وويل:

__کارېز ته مازديګر ناوخته لاړم ، خړه ناسته وه. پاکې ، سوتره ، رڼې اوبه دي.

هلک کوټې ته ورننوت ، ورور ته يې وکتل ، تندی يې ورين شو. په خوشالي يې وويل:

__لالا! تبه دې ښه شوه!!!

سړی غلی و. .

هلک وويل:

__وېرېدلی يې ، شونډه دې وتلې ده.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

__ګولۍ دې راوړې ؟

هلک يو پاکټ ګولۍ په غولي کېښودې. بېرته يې سړي ته وکتل ، په خوند يې وويل:

__لالا! په ډب کې هيلۍ ناستې دي.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

__باز مامده! ورور دې ناروغه دی! مه يې پاذابوه.

هلک غلی شو ، شېبه وروسته يې د خواست په ژبه وويل:

__زه به يې وولم.

سړي مراوي وخندل:

__نه! په ټوپک به ژوبل شې.

__نه ژوبلېږم. زده مې ده ، غټې هيلۍ دي.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــغوا تږې ده.
هلک د بسترې پر سر پراته ښکارې ټوپک ته وکتل ، ولاړ شو ، وره ته لا نه و رسیدلی چې سړې پسې ورغږ کړ:
ــکاریزه ته یې مه بیایه!
ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.
سړې وویل:
ــاوبه د جومات له بمبې ورته راوړه!
ښځې له تورو چایو ډکه پیاله د سړې تر څنګ کېښوده. ورو یې وویل:
ــدا پسې وخوره!
سړې هغې ته وکتل ، په تور غروې کې یې سپینه ګولۍ ښکارېدله.
سړې ګولۍ ور واخیسته ، خولې ته یې واچوله ، ویې توخل ګولۍ یې په ستونې کې وچه ودرېده. .
ښځې وویل:
د چایو غوړپ پسې وکه!
ــنه ! نه یې څښم.
ښځې دسترخوان پرانیست ، څو نرې پاستې پکې پراته ول. سړې د پاستې څنډه ور پرې کړه ، ویې ژدویله ، ګولۍ له ډوډۍ سره یو ځای له ستونې تېره شوه.
ښځې بله پیاله ډکه کړه. سړې په بیړه وویل:
ــدا چای د څښلو نه دی .
ښځې په حیرانۍ ورته وکتل. پیاله یې شونډو ته ور وړه.
د سړې تندې ګونځې پیدا کړې:
ــاوف! څنګه درته ووایم ، د کاریزه اوبه مردارې دې.
د دروازې کړپ شو. هلک په سترې غږ وویل:
په کاریز کې یې مړی وموند.
پیاله کړه شوه ، ښځې ټوپ کړل ، اوړه یې وسوځېده ، په بیړه له کوټې ووته.
سړی نېغ کېناست ، بالښت یې لیرې کړ ، دوې ګوتمۍ او چرمې بټوه یې ور واخیستل ، بټوه یې پرانیسته ، څو خړ نوټونه پکې ښکارېدل ، ویې نه پیژاندل ، نوټونه لانده ول. سړی په منډه له کوټې ووت ، ګوتمۍ یې جیب ته واچولې ، بټوه یې هم دیوال ته نږدې لمر ته تر ایښودل شویو وچو وښو لاندې کړه. په بېړه له انګړه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳)

شېرمحمد ساه نیولی سپرغي ته ورسېد ، ډله کلیوال راټول ول ، لویانو سپرغي ته کتل ، ماشومان هم د لویانو تر مینځ په داسې چولو پسې ګرځېدل چې له هغه ځایه سپرغه ور مالومه شي. شېبه وروسته د شرخ د تاوېدو غږ شو ، مخکې ولاړو خلکو خپلو پزو ته څادرونه ونیول ، ډله شا ته شوه ، دوو پیاوړو کلیوالو پړي ته لاس ور وغځاوه ، سلامت جسد یې راویست.

له بویه تپکه نه کېده. جسد یې سپرغي ته نږدې پر خړه ځمکه پریښست ، غاړې ته ورلوېدلی پړی یې خلاص کړ ، د مړي ځنګونه شخ پاتې وو.

شېرمحمد په خړه ځمکه کېناست ، کلي ته یې وکتل ، د خړو کورونو بامونه تور ، شنه او زرغونه ښکارېدل ، له ښځو ډک ول ، د دیوالونو سیورو ته واوره پرته وه.

تر څنګ یې یو څادر ولوېد. یو ډنګر سړی پر څادر کېناست. ورو یې وویل:

ــ موږ له همدې کارېزه اوبه څښلې!

شېرمحمد غلی و.

سړي وویل:

ــماته خو دا مړی د ډېر وخت ښکاري. بوی یې کړی ، د پښو ګوتې یې شړېدلې دي ، داسې لکه ماهیانو چې خوړلې وي.

سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل ، په حیرانۍ یې وویل:

ــوه هلکه! روغ نه ښکارې!

شېرمحمد د خپل پټکي شمله په خپله لنده ، توره ټنډه تېره کړه. وچې شونډې یې وخوځېدې:

ــتبه مې ده.

یو غږ واورېدل شو:

ــخه نشته!

دواړو جسد ته وکتل ، یو کلیوال د مړي جیبونه لټول.

بل وویل:

ــجیبونه یې خالي دی ، کوم کاغذ ماغذ نشته ، پېژندلای یې نه شو.

یو بل کلیوال راغی ، پایڅې یې لندې وې ، له لاسونو څخه یې سوړ بوی لتېده.

پر څادر ناست کلیوال وویل:

ــڅنګه مو پیدا کړ؟

نوي راغلي سړي وتوخل ، شونډې یې وخوځېدې:

ــنن زما وار و ،ساعت مخکې کارېز ته ورکښته شوم ، خوسا بوی و ، پورته لاړم ، مړی مې ولید.

نوی راغلی سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

ــتېر مازدیګر خو ته کارېزه ته ورکښته شوې ، پام دې نه شو؟

شېرمحمد د (نه) په بڼه سر وخوځاوه.

هماغه سړي وویل:

ــسپړمې خو دې غټې دې ، بوی یې نه درته؟

شېرمحمد په غوسه ورته وکتل. دواړه کلیوال موسک ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(٤)

شېرمحمد په چوتره کې لمر ته ناست و ، ګوتمۍ یې سره اړولې ، بټوه یې په لمن کې پرته وه. د مور غږ یې واورېد:

__بالښت دروړم.

شېرمحمد څه ونه ویل. هماغسې یې ګوتمیو ته کتل.

درب شو ، بالښت ولوېد ، له پلاستیکي فرشه مړې خاورې پورته شوې. سړي په بېړه د لاس ګوتې سره وروستې.

ښځې وویل:

__کوم درک یې ونه لګېد؟

ځواب یې وانه ورېد.

ښځې په حیرانۍ خپل زوی ته وکتل. په زوته یې وویل:

__تبه دې څنګه شوه؟

شېرمحمد ټکان وخوړ:

__څه ؟

__تبه دې څنګه شوه ؟

__بد نه یم ، پیتاوی ښه راباندې ولګېد.

ښځه د هغه تر څنګ کېناسته ، شېرمحمد پښې ور ټولې کړې ، پر بټوه د اوږدې لمنې پیڅکه پرېوته.

ښځې په خواشینۍ وویل:

__کوم درک یې ونه لګېد؟

__نه! هیڅوا هم نه پېژانده ، خراب شوی و ، د کلي په هدیره کې مو امانت خاورو ته وسپاره.

ښځې وویل:

__له سهاره دې څه نه دي خوړلي ، چای درته راوړم ، د ښاه اوبه دي ، له جوماته مې راوړې

شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

ښځه ولاړه شوه ، د خړو کتار کوټو خواته یې ګام واخیست ، یودم ودرېده ، زوی ته یې وکتل ، په حیرانۍ یې وویل:

__ته پوهېدې چې په کاریزه کې مړی دی.

د سړي ژبه بنده شوه:

__نه ، زه ، زه

ښځې وویل:

__سهار دې د اوبو په ښېنلو زړه راډکېده ، د چایو پیالې ته دې هم خوله ور نه وړه ، ویل دې چې د کارېزه اوبه مردارې دي. له کومه پوه شوې؟

شېرمحمد ته غوسه ورغله:

__چای راوړې که نه؟

ښځه دالان ته ننوته.

شېرمحمد بټوه پرانیسته ، یوځړ نوټ یې راویست ، پردی و ، نه یې پېژانده ، په بېړه یې په بټوه کې پراته نور نمجن نوټونه وشمېرل ، لس دانې ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پیالو کړپ شو ، نوټونه یې ژر په بټوه کې کېښودل ، د دالانه وره ته یې سترګې ور واړولې ، څوک نه و. بیرته یې بټوه پرانیسته ، د بټوې یوې خانې ځنځیر درلود ، کش یې کړ ، په پلاستیک کې بنده سپینه ، نمجنه پاڼه راوخته.

د دالان د وره غنجې شو ، بټوه او پاڼه ، دواړه یې تر ورانه لاندې کړل.

ښځې دوې پیالې له چایو ډکې کړې. د انګړ لرګینه دروازه خلاصه شوه. مور او زوی دواړو ورته وکتل ، یوه پیغله وه ، سره او سپینه ښکارېدله ، ټکرۍ یې پر مخ ور کش کړ ، لیرې ودرېده ، په زوټه یې وویل:

__تروري! میلمانه لرو ، یوه__ دوې چکۍ ګوره پور راکه!

ښځه دالان ته ننوته. شېرمحمد غولي ته کتل ، نجلۍ دروازې ته نږدې ولاړه وه. شېبه وروسته له دوو چکیو ګوړې سره له انګړه ووته.

ښځه بیرته د خپل زوی تر څنګ کېناسته ، په خوند یې وویل:

__ودې پېژانده ، سینځله وه ، د ګاونډې لور.

شېرمحمد غلی و.

ښځې سوړ اسویلی ویست ، له شنو چایو ډکې پیالې ته یې وکتل ، وچې شونډې یې وخوځېدې:

__هی ، هی ، تشه لاسه ،   ته مې دښمن یې. که مې ولور په وس پوره وای ، همدا اوس مې دا نجلۍ درته غوښته. کم نه یې ، د خلقیانو د پاچاهۍ په اول کال پیدا شوې ، تر دېرشو اوړې! .

شېرمحمد د چایو غوړپ وکړ ، ورو یې وویل:

__باز مامد چیرې دی ؟

ښځې پیالې ته وچې سترګې نیولې وې.

سړي خپله خبره تکرار کړه!

__باز مامد چیرې دی ؟

ښځې له ځان سره وویل:

__ښه نجلۍ ده. روپۍ نشته ، خدایکه یې نه هم راته کړې وای.

سړي جیب ته لاس کړ ، د نصوارو ډبلۍ یې راویست ، مخ ته یې ونیو ، په ګرده اینه کې پلنه اوږده پزه ، ارته سپېرمې ، ورې ، ننوتې سترګې او اوږدې سپېرې شونډې ښکارېدلې.

یوه چونډۍ نصوار یې تر ژبې لاندې کړل ، ورو یې وویل:

__نن د کارېزه کار پاتې شو.

ښځې هماغسې پیالې ته کتل...

سړي بټوه او کاغذ په جیب کې واچول ، په زوټه یې وویل:

__ادې! ګوتمۍ مو په څو خرڅه کړه ؟

ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.

شېرمحمد وویل:

__په یاد دې دي ؟ ...

غلی شو ، نصوار یې تر چوترې لاندې تو کړل.

ښځې وویل:

__کومه ګوتمۍ ؟

هماغه چې د بازمامد د علاج له پاره مو خرڅه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې وخندل:

__هغه خو پخوانۍ خبره ده ، باز مامد ورور دي خاپوړي کولې ، نه مې په زړه کيږي. خدای دې وبخښي ، پلار دي خرخه کړه.

غوا رمباړه کړه ، شېرمحمد ور وکتل ، اخوره ته د ولاړې ژيړې غوا مخکينۍ پښې په پړي کې بندې وې. ورغی ، د غوا په پښو کې تاو شوی پړی يې خلاص کړ ، د اخوره په وچو وښو کې سره چرګه ګرځېدله ، لوتبه يې پسې وويشته ، چرګې منډه کړه ، سړی ببرته پر چوتره کېناست. ښځې په حيرانی وويل:

__ولې دې ګوتمۍ ياده کړه ؟

__هيڅ ، هسې په زړه کې راتېره شوه. بازمامد چيرې دی ؟

__خدای خبر! بيا به د کلی له ماشومانو سره مردکۍ کوي.

شېرمحمد ولاړ شو ، کوتې ته لاړ ، کله چې ببرته په چوتره کې ودرېد ، لونګۍ يې تړلې وه ، پر اوږه يې خړ ، خيرن ځادر پروت و.

ښځې وويل:

__چېرته ځې ؟

__د ولسوالی بازار ته . کار لرم ، سودا خو به نه وي په کار ؟

ښځې څه ونه ويل ، سړی په بيړه له انګړه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۵)

د ماسپښين سيوري ړنګ ول ، شېرمحمد ستړی ستومانه د يوې وياله تر څنګ کېناست. پټکی يې ليرې کړ ، سينه پکه ککرۍ او تور تندی يې نری کمرنګه خړې ليکې سره بيل کړي ول.

شېرمحمد مخ ته دوه__ درې لپې سړې اوبه ور واچولې ، اوبه وڅښېدې ، رانه څاڅکې يې په تار تار مونډۍ توره ږيره کې ننوتل.

د اوبو چړپا شوه ، شېرمحمد ورمېږ کوږ کړ. ژيړه غوا په لغړو نيالګيو کې ولاړه وه. تور اوربوز يې د لښتې په روانو رڼو اوبو کې پټ و.

سړي شاوخوا وکتل ، په زوته يې وويل:

__بازمامده!

مخامخ د چنار له ګڼو بې پاڼو ونو غبر را ووت:

__دا دی ، درغلم.

شېرمحمد د لښتي پر ژۍ پر يوه هواره ډبره کېناست ، کلي ته يې وکتل. د څو کورونو له دود کشونو څخه توري لوخړې پورته کېدلې. لوګي د ليرې پراته غره تر سپينو څوکو هسک ول.

باز محمد وويل:

__لالا! څه وايې ؟

شېرمحمد ور وکتل. هلک د ويالې بلې خواته ولاړ و ، واوره يې خوړه ، په غاړه پورې يې سره لينده ځوړنده وه.

سړي وويل:

__غوا دې ولې راوستې ؟

د هلک وړې تورې سترګې وځلېدې:

__لالا ، تر ونو لاندې نوې واښه رابوټيدلې دي ، ما وليدل ، غوا يې ډېر ښه خورې.

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

__ سيورو ته واورې پرتې دي. د مالونو د پيايلو وخت لا پاتې دی.

باز محمدهماغسې په خوند وويل:

__لالا ، چتکې راغلې ، په يوه مې وار وکه ، لينده خرابه ده ، خدايکه روغ رانه تللی وای.

شېرمحمد وخندل ، ورو يې وويل:

__ څپلۍ مې درته راوړې.

هلک ټوپ کړل ، د ښې پښې زړه ، شکېدلې کلوشه يې د ويالې په ژۍ ولګېده ، خړې اوبه باد شوې ، په بيره يې پر ځمکه پروت څادر پرانيست ، پلاستيکي څپلۍ يې په پښو کړې ، په خوند يې وويل:

__ بندونه هم لري ، ګرانه وې ؟

شېرمحمد وخندل:

__سل اوغانۍ مې درباندې مصرف کړې.

هلک په خبره کې ورولوېد:

__تر اوسه لا ختې دي ، و به يې ساتم.

شېرمحمد ترل شوی پټکی پر سر کېښود ، څادر يې ور واخيست ، ولاړ شو ، ورو يې وويل:

__کورته ځم ، له بازاره پياده راغلم ، ستړی يم.

هلک په بيره څپلۍ وايستلې. ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــلالا! دا څپلۍ هم درسره یوسه ، په ختړو نه شي.
سړی بیرته کښناست. ویې پوښتل:
ـــلس وارې ، څلور نیم زره څو کیږي ؟
ـــولې ؟
ـــپه ولي پسې یې مه ګرځه! څو کیږي ؟
هلک خپلې چاودې ګوتې وشمیرلې ، یو ، دوه ، درې...فکر یووړ ، یو دم یې وویل:
ـــدیرش زره.
د شېرمحمد د تندي ګونځې ژورې شوې:
ـــڅه چتیاټ وایې ، څو ورځې وروسته به پنځم ته ځې.
هلک ځمکې ته کتل.
شېرمحمد وویل:
ـــما مکتب نه دی ویلی ، خو دومره پوهیږم چې لس وارې څلورنیم زره ، تر دېرشو زرو اوړي. ، خو ته...
هلک یوځل لوڅې پښې منډه کړه ، شېرمحمد پسې وکتل ، غوا په نویو راختلو غنمو کې ولاړه وه. سړي څپلۍ په څادر کې واچولې ، زړو په ختړو لړلو کلوشو وازې خولې نیولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(٦)

شېرمحمد په خوند ګوتي وخټلې ، باز محمد ته يې وکتل ، څراغ ته نږدې ناست و ، څپلۍ يې په لاس کې وې.

سړي وويل:

__ژر مور شوې ؟

هلک هماغسې خپلو څپليو ته کتل.

زړې ښځې وويل:

__له شکنې (پیاوې) سره يې نه ده جوړه.

شېرمحمد له کاسې لنده ډوډۍ ورپورته کړه. په ډکه خوله يې وويل:

__خوند يې ښه دی ، الوګان هم لري ، نور څه غواړې ؟

کوم ځواب يې وانه ورېد.

ښځې وپوښتل:

__تبه دې ده ؟

__نه!

__تندی دې خولې دی.

شېرمحمد وخندل:

__ادې! اوس هوا توده شوې ، په تاوخانه پسې دومره اور مه بلوه!

ښځې وويل:

__کاسه ليرې کم.

شېرمحمد بالښت ته ور وښوېد. ښځې کاسه او دسترخوان دالان ته ويستل ، کله چې بېرته راغله ، باز محمد د خپل ورور په لاسونو اوبه ور اچولې. چليمچي تر نيمايي ډک و.

شبېه وروسته د ټولو مخې ته له چايو ډکې پيالې ايښې وې ، د څراغ رڼا لړزېدله ، خړ ديوالونه تورو سيورو نيولي ول.

باز محمد وويل:

__لالا! له خانګل سره مې وخوړل.

شېرمحمد مخ ور واړاوه.

هلک وويل:

__د خانجان کاکا زوی يادوم.

مور يې په خبره کې ورولوېده:

__جنګ مه کوه!

باز محمد ته غوسه ورغله:

__لا لا يې په بد نوم ياداوه.

شېرمحمد وخندل:

__ څه يې ويل ؟

هلک وارخطا شو ، سر يې وځړېد.

سړي خپله خبره تکرار کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــخه يې ويل ؟
هلک غلی و.
مور يې وويل:
ــخبره تر پايه کوه!
باز محمد هماغسې ځمکې ته کتل ، ورو يې وويل:
ــغوا يې په ډېره وويشته ، ويل يې چې د شېرمامد غونډې مخ يې دی ، هماغسې سپرمې لري.
د شېرمحمد خندا زور ونيو.
مور ته يې غوسه ورغله:
ــ مردارې سترګې يې دي ، نور مه ورسره ګرځه!
ښځې په غولي پراته پنډ کوت ته وکتل ، بېځايه ورته ښکاره شو ، ور وايې خيست.
شېرمحمد په بيړه وويل:
ــخه کوې ؟
ــهيڅ! پورته ، پرميخ يې راځړوم.
يودم. شنه نوټونه لاندې ولوېدل.
شېرمحمد په بيړه ولاړ شو ، نوټونه يې له ځمکې راپورته کړل ، کوټ يې ور واخيست ، نوټونه يې د کوټ په جيب کې کېښودل.
ښځې په حيرانۍ وويل:
ــ دومره ډېرې روپۍ ؟
د سړي ژبه بنده شوه:
ــدا ، دا ، دا مې
د هلک غږ يې واورېد:
ــدا هم له کوټه را ولوېده.
مور او زوی دواړو ورته وکتل ، د هلک د لاس پر غروې ژېړه کوتمۍ پرته وه ، د کوتمۍ په شنه غمې کې د څراغ رڼا ښکارېدله.
ښځې کوتمۍ ور واخيسته.
شېرمحمد په بيړه وويل:
ــپيدا مې کړه.
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
ــکوچينۍ نه يم.
ــباور وکه ، پيدا مې کړه!
ــپيسې دې هم پيداکړې ؟
شېرمحمد غلی شو.
ښځې وويل:
ــسپين راته ووايه!
سړي خپل ورور ته سترګې ور واړولې ، بازمحمد په حيرانۍ ورته کتل.
شېرمحمد يوه شېبه غلی و ، بيا يې ورو وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ګوتمۍ مې په کاریز کې د مړي له ګوتو راویستې ، پیسې هم د هغه دي.
د مور او کوچیني سترګې رډې راوختې.
شېرمحمد ځمکې ته وکتل:
ــ دا پرونۍ خبره ده. د کاریزه د کیندلو وروستی نوبت زما و ، ډیر وخت مې ختې په بوکو کې واچوله ، هماغسې په اوبو کې مخکې تلم. ، بد بوی راغی ، نږدې ورغلم ، یو مړی و ، غوښتل مې چې نور کاریز کن هم خبر کړم ، خو د مړي په ګوتو کې مې دوې ګوتمۍ ولېدې ، ځان مې غلی ونیو ، وخت نه و ، هماغسې مې پرېښود ، ماخستن ناوخته له کوره ووتم. کاریز ته ورکښته شوم ، له ګوتمیو سره مې بټوه هم راواخیسته.
شېرمحمد غلی شو. د مور او ورور سترګې یې رډې راختلې وې...
سړي وویل:
ــ ټول لس نوټه دي ، نن مې یو نوټ په بازار کې مات کړ ، څلورنیم زره اوغانۍ شوې. دوکاندار ویل چې ډالر دي.
د ښځې سر وځړېد. سلګۍ یې شوې ، په غریو کې یې وویل:
ــ تر اوسه دي مردار خوړلي دي ؟
شېرمحمد ته غوسه ورغله!
ــ بل یوه ور اخیستې.
بازمحمد په وېره وویل:
ملا صیب ویل چې حرام
شېرمحمد چیغه کړه!
ــ چپ!
د هلک له لاسه ښپلۍ ولوېدې.
ښځې په غریو کې وویل:
ــ غریب به یو ، خو دومره بې غیرته نه یو چې د مړو مال ته تمه ولرو.
شېرمحمد هماغسې ځمکې ته کتل.
ښځې وویل:
ــ د مړي کور پیدا که!
بازمحمد په خبره کې ورولوېد:
ــ ادې! هیچا هم نه پېژانده.
شېرمحمد کوټ ته لاس ور وغزاوه ، بټوه یې راویسته ، په پلاستیک کې ایښې کاغذ یې هلک ته ونیو.
باز محمد په حیرانۍ ورته کتل...
شېرمحمد وویل:
ــ تذکره یې ده ، ویې لوله. ځای به یې لیکلی وي.
هلک څراغ ته ورنږدې شو. کاغذ یې پرانیست ، کوچیني عکس ته یې وکتل. ښکلی ځوان و ، ږیره یې نه وه ، اوږدې توري څنې یې درلودې.
هلک توري سره وجنګول:
ن ، و ، م نوم : ګل ، ګلاب
د پلا ، ر ، د پلار نوم : تواب ، تواب شاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نیکه نوم
هلک په ماته ، ګوډه ژبه په پانه کې لیکلي تورې ولوستل. دزېږیدو نېټه ، کلی ، ولسوالي... هر څه لیکلي ول.
ښځې سوړ اسویلی ویست ، شېرمحمد ته یې وکتل ، ورو یې وویل:
__کور به یې پیدا کړې ؟
د سړي شونډې وخوځېدې:
__هو ، کلی یې رامالوم دی ، یوه ورځ پیاده مزل غواړي ، خو کلیوال به څه وایي چې له مړي یې غلا وکړه!
ښځه په خبره کې ور ولوېده!
__که په خپله ډول ونه وهې ، هغوی نه خبرېږي! سهار لاړ شه ، امانت ور ورسپاره ، بله ورځ بیرته رارسیدی شې.
د سړي سر وخوړېد.
ښځې هلک ته وکتل. په غوسه یې وویل:
__چا ته دي تر خولې ونه وځي!
شېرمحمد وویل:
__سل اوغانۍ کمې دي.
هلک ښپلیو ته وکتل.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
__ په صندوق کې به دومره څه وي چې بېرته یې پوره کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۷)

شېرمحمد په سپېدو کې له کوره ووت ، له دښتې تېر شو ، پرغونډيو واوښت ، مازديګر قضا سترې ستومانه يوه کوچيني کلي ته ورسېد. کلی په يوه خړه دره کې پروت و ، شاوخوا يې هسکې غونډۍ ولاړې وې. لاندې خړ کورو نه ښکارېدل ، څنډې ته څپانده سيند روان و ، له سپينو ځګونو تورې غټې تيږې راوتلې وې.

شېرمحمد له يوه ماشوم سره ودرېد. هلک د غونډۍ په لمنه کې ګوښې ولاړې کلا ته ګوته ونيوله.

شېرمحمد په نرۍ لار روان شو ، د لارې دواړو غاړو ته پټي ول ، غنم تر لويشتې ټيټ ښکارېدل ، پر پولو د چنار سپېرې ونې ولاړې وې.

شېرمحمد کلا ته ورسېد ، د لرګينې لويې دروازې يوه پله خلاصه وه ، د کلا په مينځ کې دېران ښکارېده ، سرې او تورې چرګې په وچو خوشايو کې ګرځېدې ، څو غواوې کتار ، اخورونو ته ولاړې وې.

شېرمحمد يوه وړه تيږه له ځمکی ور پورته کړه. دروازې ته ورنږدې شو ، يودم له دروازې يو برګ کوچينی سخوندر راووت ، سرې لار ورکړه ، سخوندر مخامخ شنو غنمو ته منډه ور واخيسته.

په وره کې يوه پيغله ودرېده ، شېرمحمد ورته وکتل ، غټې شنې سترګې يې وې ، له ونې هسکه ښکارېده. په لاس کې يې سپين ديګی نيولی و.

نجلۍ يودم ټکرې په مخ ور کش کړ ، شا ته شوه .

شېرمحمد له دروازې ليرې ودرېد. لمر تر لوېديځې غونډۍ پټ و ، ژېړې وړانګې يې د ختيځو غونډيو پر سرونو لګېدلې.

چا وټوخل.

شېرمحمد ورمېږ کوږ کړ ، په دروازه کې په عمر پوخ ، چاغ سړی ولاړ و. سترګې يې پړسيدلې وې ، پنډ اوږده بريتونه يې لرل ، ژېړه وربښمينه لونګۍ يې تړلې وه.

شېرمحمد ور نږدې شو. سړي د هغه زړو جامو او په لاس کې نيولې تبر ته وکتل ، ورو يې وويل:

__د کلي جومات ته لاړ شه. مزدور به دوډۍ در پسې دروړي.

درب شو ، د دروازې دواړه پلې سره ورغلې.

شېرمحمد يوه شېبه ودرېد ، بيا يې لويه دروازه وټکوله. جيب ته يې لاس کړ ، هماغه سړی په وره کې ودرېد ، په خشکه يې وويل:

__درياده مې کړه چې جومات

ناڅاپه يې سترګې رډې راوختې ، په بيړه يې د شېرمحمد له لاسه سپينه پرانيستې پاڼه ور واخيسته ، شاوخوا يې وکتل ، سړی يې تر مټ ونيو.

شېرمحمد په وارخطايي وويل:

__جومات ته ځم.

سړي د هغه په مټ زور راووست ، کش يې کړ ، دواړه کلا ته ننوتل.

په چوتره کې ناستو ښځو منډه واخيسته. ټولې په يوه وره ننوتې.

سړي يودم وخندل ، د شېرمحمد لاس يې پرېښود ، په زوټه (زوره) يې وويل:

__راځه ، خپل کور دې دی.

شېرمحمد حيران شو ، شاوخوا يې وکتل ، ارته چهار ديوالي وه ، په هر کونج کې هسک برج ښکارېده ، يوه ديوال ته خړې کوټې ولاړې وې. تر چوترې لاندې په يوه سره رنګه تراکټور پورې اوږده ټېله تړلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه پر چوتره وختل. سړي د يوې کوټې ور خلاص کړ ، شېرمحمد يې پر يوه توشکه کېناوه ، په خپله د باندې ووت.
شېرمحمد شاوخوا وکتل ، کوټه وړه وه. خړ دېوالونه يې لرل ، په مخامخ ديوال کې لويه اورسۍ ښکارېدله.
له باندې نه د سړي خندا راغله:
__چاى دم کړى! د ګلاب خان احوال يې راوړى.
د شېرمحمد زړه ولړزېد.
چاغ سړى کوټې ته راغى. ټنډه يې تروه وه ، په بيړه يې وپوښتل:
__په کلي کې دې له چا سره خبرې وکړې ؟
شېرمحمد په حيرانى ورته کتل.
سړي په خشکه وويل:
__کوڼ يې !!!
شېرمحمد وارخطا شو:
__هيڅ ، هيڅ ، يواځې مې له يوه هلکه ستاسو د کور پوښتنه وکړه.
__دلته څوک پېژنې ؟
__نه
سړي سړه سا واخيسته ، يوې خواته کېناست. خيره يې نيولې وه ، داسې ښکارېده لکه ژورو فکرونو چې په مخه کړى وي.
شېرمحمد جيب ته لاس کړ ، ګوتې يې لړزېدې ، پټوه او دوې ګوتمۍ يې پر خيرنه سره غالۍ کېښودې ، ورو يې وويل:
__دا هم ورسره و.
سړي بټوې او ګوتميو ته وکتل ، بېرته يې سر وځړېد. .
شېرمحمد په ويره وويل:
__په بټوه کې پيسې دي.
سړى غلى و.
شېرمحمد خپل زړه سره راټول کړ ، لړزانده خرې شونډې يې وخوځېدې:
__ګلاب دې خداى وبخښې ، په کارېزه کې مو پيدا کړ ، کليوالو امانت خاورو ته وسپاره.
سړي هماغسې ځمکې ته کتل.
د شېرمحمد زړه ولوېد.
دواړه غلي ول.
شېرمحمد وويل:
__جومات ته ځم.
سړي غولي ته کتل.
شېرمحمد ، تبر ور واخيست ، ولاړ شو.
سړى يې يودم مخې ته ودرېد ، په خندا يې وويل:
__چېرته!
__جومات ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سري وخندل ، دوه مخکيني غاښونه يې د سرو زرو ول ، په خندا کې يې وويل:

__کېنه زوروره! پښتانه يو. په دې ماښام کې خو څوک د دښمن له کوره هم نه ځي.

شېرمحمد بله چاره نه لېده ، کېناست.

د کوټې دروازه وټکېده.

سړی ولاړ شو. ور يې چوله کړ ، په پتناسه کې پيالې ولړزېدې. شېبه وروسته د شېرمحمد تر مخ له چايو ډکه پياله ايښې وه.

د موټر سايکل غږ شو ، چوترې ته نږدې ودرېد ، سړی بټوه او ګوتمۍ ور واخيستې ، په بيړه له کوټې ووت.

شېرمحمد مخامخ اورسۍ ته ور وښوېد ، خېرنه پرده يې چوله کړه ، موټر سايکل ته نږدې يو هدوړ ځوان ولاړ و ، د موټر سايکل په کنجغه پورې ترلې غوټه يې خلاصوله.

چاغ سړی ور نږدې شو ، څه يې وويل ، ځوان غوټه پرېښوده ، دواړه په يوه کوټه ننوتل.

شېرمحمد بيرته په خپل ځای کېناست ، پياله يې ورپورته کړه ، ډېر نارينه غږ يې واورېد ، پياله يې بېرته کېښوده ، ورسۍ ته ور نږدې شو. يو بل ګردی ځوان يې وليد چې وچ اوږد لرګی يې پر اوږه و. درب شو ، چرګو منډه واخيسته ، لرګي له ډېرانه مړه دوړه پورته کړه.

يو کوچينی ورغی ، ګردي ځوان ته يې څه وويل ، هغه هم په کوټه ننوت.

د شاه د څرخ د تاوېدو غږ راغی. شېرمحمد ور وکتل ، هماغه شين سترګې نجلۍ ولاړه وه. ټکری يې ماژې په ککری تم و ، تک تور ، پيچلي ويښته يې لرل ، له رنګه سپينه ښکارېده.

کړپ شو. شېرمحمد په بيړه پر توشکه کېناست.

د کوټې دروازه خلاصه شوه ، دوه ماشومان په وره کې ودرېدل ، دواړه خيرن ول ، مخونه يې له چاودو ډک ښکارېدل.

يوه يې وويل:

__ای سړي! ته څوک يې ؟

شېرمحمد غلی و.

هماغه هلک وويل:

__نيني دې راوړي.

شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.

دوهم هلک خوله جينګه کړه!

__يو لسګون خو راکه.

شېرمحمد څه ونه ويل.

لومړني هلک تو کړل ، لاړې پيالې ته نږدې ولګېدې.

شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.

هلک وويل:

__ښه مخ دې دی ، پزې ته دې ګوره! د سخوندر غوندې ده.

شېرمحمد تبر ته لاس ور وغځاوه ، هلکانو منډه کړه.

د باندې ډېر نارينه غږ واورېدل شو.

__دلته څه کوی! هه!

درب شو ، د يوه ماشوم چيغې پورته شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپبه وروسته کوټې ته درې تنه ورننوتل. برېتور پنډ سړی بره پلتۍ ووهله ، دوو نورو ځوانانو شېرمحمد ته لاسونه ور وغځول ، دواړه وره ته نږدې کېناستل.

برېتور سړي وویل:

__زامن مې دي.

یوه شېبه ټول غلي ول ، وروسته برېتور سړي چوپتیا ماته کړه :

__د کوم ځای یې ؟

د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:

__د ګودر د کلي.

نوم دې څه دی ؟

__شېرمحمد.

__څه کاروبار ؟

شېرمحمد په لړزانده غږ وویل:

__غریبي ده ! اوړی دهقاني کوم ، ژمی هم کارېزونه کېندم.

سړی غلی شو. شېرمحمد ورو خپل څنګ ته وکتل ، تبر ته یې لاس ور رسېده.

برېتور سړي وویل:

__کلی مو خبر دی ؟

شېرمحمد په حیرانۍ ورته وکتل.

سړي وویل:

__کلیوال مو په دې پوهیږي چې ته دلته راغلی یې ؟

__نه! صیب.

__دا ور مالومه وه چې ګلاب د کوم ځای دی ؟

__نه! که خبر وای ، نو تاسو ته یې احوال رالیږه ، مړې یې په خپل کلي کې امانت نه ایښوده.

برېتور سړي سړه ساه واخیسته ، ویې ټوخل. ورو یې وویل:

__ بټوه او ګوتمۍ دې له کومه کړل ؟

__صیب! کارېز مې کېنده ، مړی مې ولېد.

برېتور سړي وخندل:

__او ځان دې غلی ونیو.

د شېرمحمد سر وځړېد.

سړي وویل:

__ډېرې پیسي وې! ولې دې راوړې ؟

__صیب! مور مې مجبوره کړم ، ویل یې چې حرام ښه نه دي.

د ماښام د اذان غږ شو.

تولو خپل څادرونه هوار کړل ، شېرمحمد شاته ودرېد. په لمانځه کې یې سترګې یوې بلې خواته رغړولې. ده تر نورو ژر څادر ور ټول کړ.

له لمانځه وروسته دوه ځوانان له کوټې ووتل ، په عمر پوخ برېتور سړی توشکې ته ور وښوېد ، غلی کېناست ، وروسته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــښه تېر دی.
شېرمحمد وخندل:
ـــصیب! د احتیاط له پاره مې راوخیست ، لېوان ډېر دي.
سړي د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
شیبه وروسته ګردی ځوان کوټې ته راغی ، د ګاز بله ډبه یې په غولي کېښوده ، بېرته د باندې ووت. برېتور سړي د خپل لاس ژیړې ګړی ته وکتل ، په تاخچه کې ایښې راډیو یې ور واخیسته ، ستن یې تاو کړه ، نطاق د خارجي قواوو د وتو په اړه غږېده.
د برېتور سړي پلنې شونډې وخوځېدې :
ـــپکر (فکر) نه کوم. دا کوپار اډې غواړي.
شېرمحمد غلی و.
سړي وویل:
ـــته څه پکې وایې ؟
شېرمحمد وخندل:
ـــصیب! نه پوهیږم.
سړی غلی شو.
راډیو چالانه وه. د ګاز له سوری سپینې جالۍ شنه ، تېره لمبه راوتله.
له تیارې سره ډوډۍ راوړل شوه ، ښوروا وه ، په پلاستیکي غاب کې ګرد اخیستل شوې پیاز پراته ول ، په پیازو کې د چاړې تورې خیرې له ورایه ښکارېدلې.
له ډوډۍ وروسته ، پلار او دوه زامن ولاړ شول ، چای یوه ماشوم راووړ ، شېرمحمد ګوښی و.
ناوخته د کوټې دروازه خلاصه شوه ، په ونه لوړ ځوان یوه زړه بړستن پر توشکه واچوله ، د ګاز ډبه یې ور واخیسته ، چوپه خوله ، له کوټې ووت.
شېرمحمد څادر هوار کړ ، په توره شپه کې ودرېد ، له لمانځه وروسته یې بالښت ور واخیست. په بړستن کې ننوت ، د بړستنې سوړ بوی ته ، ساه یې بنده شوه ، بېرته یې سر لوڅ کړ ، غوږ یې ونیو ، د سیند د څپو نری شنهاری اورېدل کېده ، کله کله به د شغالانو انګولا ورسره ګډه شوه.
بیا یې یو غږ واورېد ، په چوتره کې یو څوک ګرځېدل ، شېرمحمد ورو ولاړ شو ، تر اورسۍ یې د باندې وکتل ، تیاره وه ، د کلا تر هسک تور دیوال پورته رانه ستوري ځلېدل. د پښو د ګوتو پر سرونو د کوټې دروازې ته ورغی ، زولفۍ یې کړه ، بېرته په خپل ځای پرېووت ، تبر یې په بړستن کې ننه ایست.
یودم د کوټې په پرده ژېړه رڼا ولګېده ، شېرمحمد ورو ورسۍ ته ورنږدې شو ، په کلا کې بل څراغ ګرځېده.
شېرمحمد په ځیر ورته کتل ، د څراغ پلېته ټیټه وه ، مازې د یوه بنیادم په خړو پایڅو او لمنې لګېدله. جامې د نارینه وې ، څراغ یوه شیبه تاوېده ، وروسته په یوه کوټه ننوت.
شېرمحمد ته وېره ور لوېدلې وه ، په زړه کې یې پوښتنې ورګرځېدې .. ځان یې په خطر کې لید ، خو نه پوهېده چې ولې ؟
د ی تر ډېره ویښ و ، وروسته خوب پرې زورور شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(٨)

شېرمحمد سترګې رڼې کړې ، شور او زوږ و ، د باندې يې وکتل ، سپيدې چاودلې وې ، په يوه کوټه کې د څراغ تته رڼا ښکارېدله ، غږ له هماغه کوټې راووت.

يودم کوکه شوه ، يو څوک له کوټې راووتل ، نجلۍ وه ، د کلا د لويې دروازې خواته يې منډه کړه ، ټکرۍ يې له سره ولوېد. له کلا ووته.

د کوټو ورونه خلاص شول ، واړه ، زاړه د باندې راووتل ، ډېر نارينه غږ يې واورېد:

ــ مه يې پرېږدی!

دوو ځوانانو د کلا د لويې دروازې خواته منډه کړه.

شېرمحمد په بيړه د کوټ په لستونو کې لاسونه ننه ايستل ، لونګۍ يې وتړله ، تبر يې ور واخيست.

ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

ــ څه ټکه راپرېوته!

شېرمحمد ورسی ته ورغی ، تورسرې او ماشومان تر برېټور سرې را تاو ول ، سرې ښکارې ټوپک ته کارتوس ور اچاوه.

شېرمحمد هماغسې ولاړ و ، لينګې يې لړزېدل ، لاره ورنه ورکه وه.

د وره درب شو ، د سړي له غوسې ډک غږ يې په زړه لړزه راوسته:

ــ دروازه خلاصه که!

شېرمحمد تر اورسی ووت ، پلاستيکې بوټونه يې ور واخيستل ، ښځو چيغې کړې ، شېرمحمد په منډه کې شاته وکتل ، ټوپک ته لاسونه ور لوېدلي ول ، په هوا کې تاوېده ، برېټور سړي زورونه وهل...

شېرمحمد له کلا ووت. په شنو غنمو کې يې منډه واخيسته ، تر چنارونو تېر شو ، مخامخ پر يوه ټېټه پخڅه ورغی ، تر دېوال واوښت ، باغ و ، په کتار لوخو ټېټو ونو کې يې منډه کړه ، په ورانه کې يې نرۍ درد تير شو ، ولوېد ، څنګ ته له ځمکې راوتلی ولاړ لرګی کوږ شو ، ورانه ته يې وکتل ، د ازغن سيم تېره ميخ پکې ننوتی و. بيرته ولاړ شو ، لاندې لويې ، هسکې ډبرې وې ، ور هاخوا د سيند څپې پر کمره لګېدې ، شنهاری يې خوت ، د اوبو پر سر سپين ځګونه روان ول.

شېرمحمد د سيند څنډې ته ور کښته شو ، د دوو لويو تيږو تر مينځ غلی کېناست ، د کلا خواته يې وکتل ، څوک نه و.

سړه سا يې واخيسته ، لپه يې جوړه کړه ، رڼې اوبه يې پر مخ وشيندې. ببرته يې يوې لويې تيږې ته ولې ولګول ، سيند ته يې وکتل ، سپين ځګونه سره اوښتل...

شېرمحمد ولاړ شو ، د سيند په څنډه کې مخ پورته لاړ. يو ځای ودرېد ، له ځمکې يې يوه ښځينه پلاستيکې چوټه (څپلکه) ور پورته کړه ، نوې وه ، تلی يې په ختو ککړ و. شاوخوا يې وکتل ، سترګې يې رډې راوختې ، د مخامخ کمره پر سر يوه ځوانه نجلۍ ولاړه وه ، ټکری يې نه و ، ټټر يې راوتلی ښکارېده ، اسمان ته يې کتل ، تور اوږده ويښته يې له ملا بيل ول.

شېرمحمد منډه ور واخيسته ، نجلۍ ټوپ کړل ، لاندې په سپينو ځګونو کې ننوته. سرې خپل څادر ، پټکی او تبر پر ځمکه واچول ، کوټ يې وبست ، په يوه هسکه ډبره وختوت. روانو ځګنو اوبو تور غونچه ويښته ورسره وړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوپ يې کړل ، پر سر يې سرې اوبه ور واوښتې ، غوږونه يې ډب شول ، پښې يې ووهلې ، د بوټونو تلې ځمکې ته نه رسېدل.

اوږه يې له يوې لويې تيږې سره ولګېده ، د اوبو زوروره څپه يې تر ټټر لاندې شوه ، سر يې له تاوېدونکو سپينو ځګونو راويست ، شاوخوا يې وکتل ، نجلۍ يې تر ځنګ روانه وه.

لاس يې ور وغځاوه ، څپې يو ګز شا ته يووړ ، ډوب شو ، اوبه يې تېرې شوې ، يوځای يې پښه له ځمکې سره ولګېده ، د بوټونو پر تليو يې زور راووست ، سرته راوخوت ، ويې ټوخل ، نجلۍ دوه ګامه ليرې ، ځګنو څپو اخيستې وه.

شېرمحمد په بېړه پښې ووهلې ، يوه توره ډبره په مخه ورغله ، ځان يې ځنګ ته کړ ، ښی لاس يې ډبرې ته برابر شو ، ټېل يې وهله ، کيڼ لاس يې د نجلۍ مټ ته ورسېد ، د هغې سر يې له اوبو پورته ونيو.

پشهاری ډېر شو ، سرې مخامخ وکتل ، لاندې سيند سره راټول و ، تکې تورې لويې ډبرې ښکارېدلې ، په مينځ کې يې سپين ځګونه روان ول ، غرمبهاری يې خوت.

شېرمحمد د اوبو ځنډې ته ور نږدې شو ، څپه راغله ، پښې يې ووهلې ، له ځمکې پورته شو ، يوې تېرې تيږې ته يې لاس ور واچاوه ، ګوتې يې د تيږې يوې راوتلې برخې ته سيخې شوې ، هماغه ځای يې ټينګ ونيو ، په کيڼ لاس يې زور راووست ، نجلۍ يې له اوبو راپورته کړه ، د هغې سر وځړېد ، لانده پيچلي وېښتان د سرې پر مخ او غاړه راپرېوتل.

ځای ښه و ، اوبه د تيږې دواړو غاړو ته وتلې ، وچه ځلور_ پينځه ګزه ليرې وه.

شېرمحمد څو ځله ژوره ساه واخېسته ،. د نجلۍ ټټر يې خپلې کيڼې اوږې ته برابر کړ ، پر ښي لاس يې زور راووست ، تر نامه له اوبو پورته شو ، تاوېدونکې څپه يې ورنو ته سيخه شوه ، هسک شو ، تر مخامخ راوتلې تېرې تيږې يې لاس راوګرځاوه ، پښې يې پر ځمکه ولګېدې ، مخکې لاړ ، د ځنډې اوبه مړې وې ، وچې ته وخوت.

نجلۍ يې پر يوه هوار ځای پرېيسته ، په بيړه يې ورته وکتل ، سترګې يې پټې وې ، پر سپين تندي يې له اوبو سره ګډه ، نرۍ وينه روانه وه.

تر وليو يې ونيوله ، کش يې کړه ، پر يوه هواره شيب داره ډبره يې پرمخې پرېيسته ، د نجلۍ له خولې رڼې اوبه وڅڅېدې ، ږګيروی يې شو ، بېسده پرېوته.

شېرمحمد کلي ته وکتل ، څوک نه و ، منډه يې کړه ، د سيند پر ژۍ مخ پورته لاړ ، کوټ ، تبر ، څادر او خلاصه ول ول لونګۍ ليرې پراته ول.

سرې خولۍ پر سر کړه ، تبر ، کوټ او لونګۍ يې په څادر کې واچول ، بېرته مخ کښته روان شو. نجلۍ له ډبرې رغړېدلې وه ، د ټټر تڼۍ يې خلاصې وې ، تور اوږده بانه يې سره سرېښ ول.

شېرمحمد څادر پرې هوار کړ ، يخنې وه ، ژامې يې ولړځېدې ، شاوخوا يې وکتل ، زړه يې ولوېد ، پورته په پټې کې يو څوک ولاړ و.

شېرمحمد پرمخې پرېووت ، يوې ډبرې ته ور وښوېد ، کېناست ، تر ځنګ يې وکتل ، سړي د اغزن سيم رنګې پايې ته وچې سترګې نيولې وې. يودم لاندې ډبرو ته راکښته شو.

شېرمحمد په بيړه نجلۍ ته وکتل ، له ورايه ښکارېدله. ورور ور وښوېد ، نجلۍ يې د هسکو تيرو مينځ ته ور کش کړه ، غلی کېناست. سر يې پورته کړ. د زړه دربا يې ډېره شوه ، سړی ځلور پنځه ګامه ليرې و ، ژېړه ورېښمينه لونګۍ يې تړلې وه ، د سهار په خړه کې يې پنډ برېتونه له ورايه ښکارېدل ، په لاس کې يې ښکاري ټوپک نيولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پورته دوه تنه راغلل ، يو يې تيټ شو ، د اوبو له ژۍ يې يوه چوټه (څپلکه) ورپورته کړه ، دواړه ودرېدل ، برېتور سړی هم ورغی ، له ونې تيټ ځوان کمره ته ګوته ونيوله ، دوی خبرې کولې ، غږ يې نه راته ، د څپو غړمبهاری خوت.

درې سره مخ کښته را روان شول ، شېرمحمد تيټ شو ، د دوو تيږو تر مينځ په يوه چوله کې ننوت ، نجلۍ وتوخل ، سړي يې پر خولې لاس کېښود ، ساه يې تر پزې راوخته.

غوږ يې ونيو ، د څپو له غږ سره خبرې ګډې وې ، خبرې ورو ورو رانږدې کېدې. شېبه وروسته له غوسې ډک غږونه تر څنګ تېر شول.

شېرمحمد سر پورته کړ ، درې تنه د سيند پر ژۍ مخ کښته روان وو. ټولو اوبو ته کتل.

يودم خرهاری شو ، شېرمحمد په بېړه لاندې وکتل ، د نجلۍ شنې ، غټې سترګې رډې راختلې وې ، لغتې يې وهلې.

سړي د هغې له ډکو سرو شونډو لاس ليرې کړ ، نجلۍ ژوره ساه واخيسته ، چيغه يې کړه ، شېرمحمد يې پر خوله لاس کېښود ، سر يې هسک کړ ، درې تنه مخ کښته روان ول.

ناڅاپه يې ګرېوان وشلېد ، لاندې يې وکتل ، د نجلۍ ګوتې يې په ګرېوانه کې بندې وې.

شېرمحمد په غوسه وويل:

ــوژني مې!

د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې.

شېرمحمد وويل:

ــخوشې کوم دې ، خوپه يوه شرط ، چيغې به نه وهې ؟

د نجلۍ تور اوږده بانه سره ورغلل.

شېرمحمد د هغې له خولې لاس ليرې کړ. نجلۍ په بېړه ولاړه شوه ، سړي تر مټ ونيوله ، په شدت يې لاندې کش کړه ، نجلۍ کېناسته ، شېرمحمد وويل:

ــد خدای له پاره ، مه مې پرې وژنه!

نجلۍ شاته شوه ، ولې يې ډېرې ته ولګول.

شېرمحمد ځادر ور واچاوه ، نجلۍ ځان پکې ووپيچه ، غلې کېناسته.

سړي وويل:

ــد کور وال دې در پسې ګرځي.

نجلۍ غلې وه.

سړي غړۍ اوږده کړه ، ليرې د لويو ډبرو په مينځ کې درې تنه هماغسې مخ کښته روان ول.

سړي وويل:

ــته ليونۍ يې ؟

نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. يودم يې کوکه کړه ، د سيند د څپو خواته يې منډه واخيسته.

شېرمحمد په بېړه ولاړ شو ، د نجلۍ ګرده لنده لمن په ګوتو ورغله ، دواړه پرمخې پرېوتل ، د سړي خوله او پزه پر ځمکه ولګېدل ، نرۍ درد يې په سر کې تير شو.

نجلۍ چيغه کړه!

ــخوشې مې که !

سړي تر مټ ټينګه نيولې وه. نجلۍ ژړل... د سيند خواته يې زورونه وهل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړا يودم غلې شوه ، سرې ورته وکتل ، د نجلۍ خوله سپينو ځګونو نيولې وه ، سترګې يې پټې وې.
شېرمحمد سړه ساه ويسته ، د نجلۍ مټ يې پرېښود ، ستوني ستغ اوږد وغزېد ، لمرد ليرې غره د څوکو سپينې واورې ځلولې.
سړی يخنۍ واخيست ، ولاړ شو ، د کوټ په لستوڼو کې يې لاسونه ننه ايستل ، ځنځير يې کش کړ. پزې ته يې لاس ور ووړ ، وينې وه.
شېرمحمد حيران و ، نه پوهېده چې څه وکړي ، لاره ورنه ورکه وه.
نجلۍ ته نږدې کېناست ، نجلۍ وخوځېده ، سترګې يې رڼې کړې ، سړي ته يې وکتل ، کېناسته ، سر يې پر ځنګانه کېښود ، د تورو پيچلو وېښتو څوکې يې پر ځمکه و لګېدې ، يودم يې په چيغو چيغو وژړل.
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.
د لمر وړانګې د غزېدلې غونډۍ په پاسنيو برخو لګېدلې ، لاندې سيند په سيورې کې روان و. نجلۍ هماغسې ژړل...
شېرمحمد کلي ته وکتل ، د کورونو لمر خاته خوا دېوالونه روښانه ول ، له ځينو بامونو تور لوګي پورته کېدل ، ليرې يو ماشوم په رمې پسې روان و ، تور سيرلي د غونډۍ په لمنه کې مخ پورته ختل.
بېرته يې نجلۍ ته سترګې ور واړولې ، هغې ژړل ...
شېرمحمد وويل:
ــبس که نور!
نجلۍ سر پورته کړ ، د شنو غټو سترګو سپين يې سرو رګونو نيولي وو ، ګلابي بغور (غومبري) يې لانده ښکارېدل ، د نرۍ پزې څوکه يې سره وه.
شېرمحمد وويل:
ــګوره! زه ملا نه يم ، خو له ملايانو مې اورېدلې چې ځان وژونکی به په دوزخ کې وي.
نجلۍ يودم کوکه کړه:
ــهغوی مې ورور وژلی.
د سړي لينګې ولړزېدل.
نجلۍ په چيغو چيغو ژړل...
ښه شېبه ووته ، ډېرو تک تور اوږده سيورې پيدا کړل ، د سيند په څپو کې د لمر ژېړه رڼا ګډه وه.
شېرمحمد لونګۍ تر سر تاو کړه ، تبر يې ور واخيست ، ويې ويل:
ــزه نو ځم.
نجلۍ په بيړه ورته وکتل ، سلګۍ يې شوې ، ورمېږ يې کوږ کړ ، څپې په تورو ښويو تيرو لګېدلې.
سړي وويل:
ــليونتوب مه کوه!
نجلۍ سيند ته کتل... يودم ولاړه شوه. سړی يې تر مخ ودرېد. د هغې ژړا زور ونيو ، چيغه يې کړه!
ــته مې هرات ته بيايې ؟
د سړي ځنګنونو پرک واخيست.
نجلۍ په بيړه د کيڼ لاس لستوڼي ور ټول کړ ، څلور ژېړ بنګړي ښکاره شول ، په غريو کې يې وويل:
ــسره زر دي ، ټول يې ستا ، خو د خدای روی ومنه! ما تر هراته ورسوه!
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل....

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ په سترګو کې نا امیدي راټوله شوه ، ګام یې واخیست ، شېرمحمد څنګ ته شو ، نجلۍ پر یوه هواره ډبره ودرېده ، اوبو ته یې وکتل ، سترګې یې پټې کړې.

شېرمحمد تر مټ ونیوله. نجلۍ چیغه کړهَ

__لاس مې پرېږده!

څنګنونه یې پر هواره تیږه ولګېدل ، په چیغو__چیغو یې وژړل.

شېرمحمد وویل:

__زه غریب سړی یم ، بدنامي ده ، بدي نه شم کولای.

نجلۍ هماغسې ژړل...

شېرمحمد یودم تر لاس ونیوله ، کش یې کړه ، دواړه په ولاړو تیرو کې کېناستل ، نجلۍ په حیرانی ورته کتل ، څادر یې په غاړه کې پروت و.

شېرمحمد د کلي خواته ګوته ونیوله ، لیرې پر پوله کتار کلیوال روان ول. له یوه سره د موټر له هوا ډک ټوپ ښکارېده ، ډله دسیند خواته راتله ، تر مخې یې پنډ برېتور سړي ګامونه اخیستل.

شېرمحمد په وارخطایي وویل:

__له دې ځایه باید لاړ شو.

نجلۍ چیغه کړه:

__ځم ، ټولو کلیوالو ته وایم چې ورور یې راوژلی.

ولاړه شوه.

شېرمحمد تر لاس ونیوله ، په غوسه یې وویل:

__ ته به له ژونده سترې یې ، خو زه مور او ورور لرم ، که دواړه سره وویني ، خدایکه مو وینه ځمکې ته پرېږدي.

نجلۍ وویل:

__ته مې هرات ته بیایې ؟

__هو!

نجلۍ کېناسته ، ډکې سرې شونډې یې وخوځېدې:

__تا قول راسره وکړ!

شېرمحمد روانو کلیوالو ته کتل...: یودم یې په وارخطایي وویل:

__ له دې ځایه باید لاړ شو.

نجلۍ وویل:

__هلته تلی شو ؟

شېرمحمد ور ته وکتل ، هغې پورته په پټي کې خړې ولاړې کوټې ته ګوته نیولې وه.

نجلۍ وویل:

__د اوبو پخوانی ژرنده ده.

سړي په ځیر کوټې ته وکتل ، ژور لښتی د لرګي تر ناوې پورې غزیدلی و.

دواړه په لویو ډبرو کې کړوپه ملا روان شول. لښتی وچ و ، مازې څنډو ته یې کمه واوره پرته وه. مخ پورته لاړل ، د اوړدې لرګینې ناوې لاندې تېر شول ، شېرمحمد غړی اوږده کړه ، کلیوال تر دېوال پټ ول ، په بیړه یې ځانونه کوټې ته ورسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ور نه درلود ، دېوالونه يې سوري ول ، له بامه هم څو ځايه رڼا رالوېدله.
نجلۍ کونج ته غلې کېناسته ، سړي ورته وکتل ، له خيرن ځادره سپين مخ ، تر شنو غټو سترګو راګرځېدلي تور اوږده بانه او پر تندي پراته پيچلي لانده ويښته راوتلي ول.
شېرمحمد ديوال ته مخ ور نږدې کړ ، له يوه سوري څخه يې د باندې وکتل ، کليوال د سيند پر ژۍ مخ کښته روان ول ، ټولو اوبو ته کتل ، د پنډ برېتور سړي چپلکه په لاس کې وه.
شېرمحمد وويل:
__هغوی فکر کوي چې ته مړه يې.
نجلۍ غريو واخيسته ، سلګۍ يې شوې ، يودم يې وژړل.
دوې توتکۍ کوټې ته ور ننوتې ، يوې يې په چت کې تر تور لرګي ځان ورساوه ، غچا يې شوه ، بېرته له وره ووتې.
نجلۍ په ژړا کې وويل:
__کاشکې مړه وای.
سړي هماغسې کليوالو ته کتل...
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
__تا قول راسره کړی ، تر هراته به مې بيايې!
شېرمحمد ورته وکتل ، تندی يې تريو شو ، په نيولي غږ يې وويل:
__زه کور لرم ، خلک به څه وايي چې پردی نجلۍ يې راتښتولې ده .
د نجلۍ ژړا زور ونيو:
__د خدای روی ومنه! تا قول راسره کړی. .
شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:
__نه!
نجلۍ چيغه کړه!
__ غيرت لرې!
ولاړه شوه.
شېرمحمد په وره کې ودرېد.
نجلۍ په غريو کې وويل:
__ لار راکه !
سړی په خبره کې ورولوېد:
__سمه ده ، بيايم دې.
__ته دورواغ وايې!
د سړي په تندي کې ګونځې پيدا شوې:
__د غزني په اولياوو لو (قسم) درته خورم.
نجلۍ بېرته کونج ته غلې کېناسته.
شېرمحمد دېوال ته ور نږدې شو ، ليرې ، تر هسکو تيرو ور هاخوا د کليوالو سرونه مالومېدل.
د سړي شونډې وخوځېدې:
__د غزني تر ښاره دې بيايم ، د هرات موټر ته دې ور خيژوم. نور به په خپله ځې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ ولاړه شوه.
شېرمحمد چيغه کړه!
ــ تر هراته درسره ځم. سمه ده ؟
نجلۍ کېناسته.
شېرمحمد پټکی پورته کړ ، پر پکه ککرۍ يې له خيرو ډک نوکان تېر کړل ، له ځان سره يې وويل:
ــ اجب جنجال راته پيدا شو.
نجلۍ ورو ورو ژړل...
شېرمحمد په غوسه وويل:
ــهرات ته څه بلا غواړې ؟
نجلۍ غريو واخيسته.
ــهلته مې خور ده.
سړي ورته وکتل ، په ملنډو يې وويل:
ــپه لوڅو پښو هرات ته ځې.
نجلۍ پر خپلو سپينو پښو د څادر پيڅکه ورکش کړه.
شېرمحمد وره ته ورنږدې شو ، مخامخ يې وکتل ، ورو يې وويل:
ــ موږ بايد په ډېرو کې مخ پورته لاړ شو ، که تر هغې مخامخ ټيټې غونډۍ واوړو ، خبره خلاصه ده.
ورو له کوټې ووت ، لښتي ته کښته شو ، شاته يې وکتل ، نجلۍ ورپسې وه ، شېبه وروسته دواړه د سيند پر غاړه لويو ډېرو ته ورسېدل. مخکې لاړل. اوبه په ټيټه کې رواني وې ، پورته تر تيږو ور هاخوا يواځې د کلي د هديرې ، شنې ، زرغونې شناختې ښکارېدلې.
دوی ګرندي ګامونه اخيستل ، تر غونډۍ پورې څوک نه ول ، يوځای يوه بوډا د سيند پر غاړه غواوې اوبه کولې ، دوی يوه شېبه د ډېرو په مينځ کې کېناستل ، بوډا له غواوو سره پورته پټيو ته وخوت ، شېرمحمد او نجلۍ د غونډۍ تر څنګ شيلې ته منډه کړه.
پورته لاړل ، تر غونډۍ راتاو شول ، مخامخ يې منډه واخيسته ، د سيند د څپو غږ ورو ورو ليرې کېده.
شېرمحمد مخکې و ، شا ته په څادر کې تاو شوې نجلۍ لوڅې پښې منډې پسې وهلې... سړی تر يوې ټيټې غونډۍ واوښت ، په يوه لويه ډېره کېناست ، شاته يې وکتل ، نجلۍ ليرې وه.
شېرمحمد ژوره ساه واخيسته ، تر څنګ يې وکتل ، د کلي څنډه ښکارېدله ، کورونه په ټيټه کې پراته ول ، د شنو څلور کونجه پټيو په غاړو د چنارونو بې پاڼو څانګې برېښېدلې ، سيند کوږ ، ووږ روان و.
مخ يې وګرځاوه ، نجلۍ په يوه هواره ډېره ناسته وه ، سر يې ځوړند و ، تېزه تېزه سا ه يې وهله...
شېرمحمد ولاړ شو. نجلۍ په بېړه ورته وکتل ، په خواره خوله يې وويل:
ــد خدای له پاره ، يوه شېبه دمه کوم.
سړي حرکت وکړ ، د غونډۍ په پيڅکه کې مخ کښته لاړ. شاته د نجلۍ د ساه ايستلو غږ اورېدل کېده.
نجلۍ اخ کړل ، شېرمحمد ور وکتل ، ناسته وه. د کيڼې پښې غټ نوک يې پورته ولاړ و ، له بټې (غټې) ګوتې يې وينې رواني وې.
سړی په يوه تيږه کېناست ، تندی يې تريو شو ، په غوسه يې وويل:
ــکمه لاره نه ده ، په لوڅو پښو نه شې تلی.
نجلۍ خپله پښه ټينګه نيولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد ولاړ شو ، نجلۍ نا امېده ورته وکتل ، د سړي لمر سوځولي تور تندی ګونځو ونیو ، په خشکه یې وویل:
ــیوه ورځ مزل لرو.
حرکت یې وکړ ، نجلۍ ګوډه ــ ګوډه پسې روانه شوه.
دواړو د اوږدې غزېدلې غونډۍ په پیڅکه کې ګامونه اخیستل ، سیورو ته ځای ځای واوره پرته وه ، خو لمر ته غونډۍ توري وې ، کله کله به نوی رابوټیدلي ژېړ ګلان په مخه ورغلل ، ترخو او اغزو وړې پاڼې کړې وې ، ځای ځای به سپین پتنګان له بوټو پورته شول.
پاو وروسته سړی د غونډۍ سر ته وخوت ، خو نجلۍ لا د غونډۍ په نیمایي کې وه. کله کله به ودرېده ، پورته به یې وکتل ، په لویو ډېرو پسې به یې لاس ونیو ، بېرته به یې ګام واخیست. شېرمحمد تر ډېره د غونډۍ پر سر ناست و ، سوړ باد چلېده ، لمر ته سپینې وریځې ور روانې وې.
ښه شېبه ووته ، نجلۍ د غونډۍ سر ته ورسېده ، دې تېزه تېزه ساه وهله ، د کیڼې پښې تولي ګوتې یې په وینو سرې وې.
نجلۍ څنګ ته کېناسته ، سړي ورته وکتل ، هغې له پوندې ازغی ایست ، پر سپین تندي یې مړه خوله پرته وه.
شېرمحمد د خپل کوټ څنځیر کش کړ ، ویې ایست ، د تبر تېره څوکه یې د کوټ د لستوني د اوږې برخې ته سیخه کړه ، لستونی بیل شو.
نجلۍ په حیرانۍ ورته کتل...
سړي لستونی په مینځ کې نیم کړ ، بوټونه یې واېستل ، پرته له دې چې سر پورته کړي ، ورو یې وویل:
ــڅادر.
نجلۍ څادر ور وغورځاوه ، لوڅ سر د یوې تیږې شاته کېناسته.
سړي له څادر څخه څو نرۍ ټراډې وایستې.
شېبه وروسته ولاړ شو ، ورو یې وویل:
ــتلی شم.
نجلۍ غړی اوږده کړه ، سړي خپلو پښو ته د کوټ لستوني ور اغوستي وو ، د څادر نرۍ ټراډې ترې تاوې وې.
نجلۍ وخندل ، شېرمحمد په بیړه ورته وکتل ، د هغې سپین غاښونه ښکارېدل ، یودم یې سرې ډکې شونډې سره ورغلې ، په شنو سترګو کې یې اوښکې راټولې شوې ، غلی کېناسته.
شېرمحمد پر ځمکه پر اته بوټونه په پښه ووهل ، ورو یې وویل:
ــدا په پښو که.
روان شو.
نجلۍ یوه پاتې شوې ټوټه ور پورته کړه ، د کیڼې پښې بټه ګوته یې پرې وتړله ، پلاستیکي ازاد بوټونه یې په پښو کړل ، په څادر کې یې ځان وپېچه ، ګام یې واخیست ، تر لوڅو پښو ښه ول.
دوی ښه شېبه مزل وکړ ، اسمان وریځو نیولی و ، سوړ باد چلېده.
پاو ووت ، اسمان وغړمبېد ، پر ځمکه د باران څاڅکي را پرېوتل. باران تېز شو. غونډۍ هواره وه ، د پټېدو ځای نه ښکارېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه روان ول ، د شېرمحمد په پښو پسې په ختو لړلې اوږدې تراډې کرښېدې. یو ځای هسکې تیږې په مخه ورغلې ، ورنږدې شول ، یوه پلنه تیږه د دېوال غوندې ولاړه وه ، ولې یې ورته ولګول ، د باران څاڅکې یې تر پښو پورې رسېدل.
شېرمحمد ځړېدلې توتې ور پورته کړې ، کلکې غوټې یې ور واچولې ، نجلۍ ته یې وکتل ، په لانده ، لنډ څادر کې سره راټوله ناسته وه. ژامې یې لړزېدې...
شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، ورو یې وویل:
__نوم دې څه دی ؟
__تورپیکۍ.
__خور دې په هرات کې واده ده ؟
ځواب یې وانه ورېد.
شېرمحمد سر پورته کړ ، د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې وې.
سرې بېرته ځمکې ته وکتل.
تورپیکۍ وویل:
__هو.
یو دم غریو واخیسته ، سلګۍ یې شوې ، په ژړغوني غږ یې وویل:
__زما ورورکی دې څنګه پیدا کړ ؟
شېرمحمد په بېړه ورته وکتل ، نجلۍ پورته وریځو ته شنې سترګې نیولې وې ، په سپینه زنه پورې یې رڼه اوښکه ځړېدله.
سرې بېرته ځمکې ته وکتل:
__په کارېز کې!
__خراب شوی و ؟
شېرمحمد وویل:
__وږې یې ؟
__نه.
__ځو ؟
تورپیکۍ هماغسې وریځو ته کتل.
شېرمحمد وټوخل:
__ناوخته دی.
نجلۍ په غریو وویل:
__اخر یې په بلا وخوړ.
غلې شوه ، بېرته یې شونډې وخوځېدې:
__دېر مې ورته وویل چې له تره لیرې ګرځه ، نه یې منله ، خپل حق یې غوښت.
شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:
__د څه شي حق ؟
د تورپیکۍ سلګۍ شوې:

یوه خبره درته وکړم ؟ | www.ketabtoon.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــورور مې د پلار يو زوی و ، د نيکه ډېر جايداد ور رسېده ، ځمکه ، باغ ، کلا ، په هرڅه کې بايد سم نيمايي پری اچول شوی وای.

ــپلار دې مړ دی ؟

نجلۍ سره ساه و اېسته:

ــهو! دا څلور کاله مخکې خبره ده ، په کوټه کې سره ناست وو ، تره مې ښکاري ټوپک پاکاوه ، ډز شو ، پلار مې په زړه ولګېد ، ځای په ځای يې ساه ورکړه ، تره مې ژړل ، ځان يې له ځمکې ځمکې ويشت ، خو زه اوس وپوهېدم چې له قصده يې د ټوپک خوله ور اړولې وه.

تورپيکۍ غلې شوه.

شېرمحمد وويل:

هماغه برېتور سړی دې تره دی ؟

ــهو.

او هغه دوه نور هم د تره زامن ؟

تورپيکۍ اوږده باڼه سره وروستل.

شېرمحمد وويل:

ــورور دې واده درلود ؟

ــنه! تر پينځه ويشت کلنۍ اوښتی و ، خو تره مې ويل چې تر اوسه لا سره خوله هلک دی ، وخت شته. يوه ورځ يې د تره له زامنو سره د ځمکې په سر وخوړل ، دوی دوه وو ، ښه يې تر ډبو ويست ، ورور مې سرې وينې کورته راغی ، ټوپک يې پسې غوښت ، کوران شريف مې ورته ونيو ، په سبا مې ورياده کړه چې د يوڅه وخت له پاره يوې خواته لاړ شي ، نه يې منله ، پېښو ته ور ولوېدم ، راضي شو ، ويې ويل چې ايران ته ځي. د لارې د خرڅ له پاره مې له موره راپاتې شوې غاړه ګۍ ورکړه ، په هماغه ورځ ښار ته لاړ ، کله چې بېرته راغی ، څو نوټونه يې راوښودل ، ويل يې ، ډالر دي ، ډېر ځای نه نيسي ، له غلو نه يې په اسانۍ پټولی شي.

تورپيکۍ سره ساه واخيسته ، غلې شوه.

شېرمحمد وويل:

ــله کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟

نجلۍ يودم ټکان وخوړ ، چيغه يې کړه ، څادر يې وغورځاوه ، غاړې ته يې لاس کړ ، خړه ، وړه څرمنبکۍ په ځمکه ولوېده.

شېرمحمد وخندل:

ــبې ازاره ده ، نه ورته وګوره! د يخنۍ له لاسه منډه نه شي اخيستی.

تورپيکۍ ځمکې ته کتل ، څرمنبکۍ په يوه لويشت لوړ ځای نه شوای ختلی ، وړې ژېړې پښې يې خوځولې...

نجلۍ بېرته په څادر کې ځان ونغاړه ، غلې کېناسته.

شېرمحمد وويل:

ــله کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟

تورپيکۍ سره ساه واخيسته ، ورو يې وويل:

ــد سهار اور زه بلوم ، هر وخت د ملا تر اذان مخکې راوېښېږم ، اول به تناره ته تلم ، تره ته به مې د اوداسه له پاره تودې اوبه په بدنۍ کې اچولې ، وروسته به مې د اور غم خوړ. نن وختې خوب نه راته ، دالان ته لاړم ، په تناره کې مې له بېګانيو تودو اوبو بدنۍ ډکه کړه ، کله چې د تره کوټې ته ورنږدې شوم ، له کاوړه (

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوسې) ډک غږ مې واورېد ، په دروازه کې ودرېدم. تره مې په غوسه و ، ویل یې چې ګلاب یې باید تر خاورو لاندې کړی وای ، ولې یې په کارېزه کې اچاوه.
تورپیکې غلې شوه.
شېرمحمد په بیره وویل:
ـــبیا ؟
نجلۍ غریو واخیسته:
ـــزړه مې تر خولې راووت ، دروازه مې خلاصه کړه ، تره او د تره دواړه زامن یې ناست ول ، په غولې زما د ورور خلاصه تذکره پرته وه.
شېرمحمد وویل:
ـــباران ودرېد ، نه ځو ؟
نجلۍ څرمښکې ته وچې سترګې نیولې وې ، شونډې یې وخوځېدې:
ـــد تګ په وخت یې له پلاره پاتې دوې ګوتمۍ هم ورسره واخیستې ، ویل یې چې نابلده دی ، په بده ورځ به په کار ورشي. کله چې له کوره ته ، تر ډېره یې په غېږ کې نیولې وم ، ژړل یې ، مساپرې ته یې زړه نه کېده.
د ورور له تګه وروسته مې د تره زامن هم په ټپ ټپ (موټرسایکل) سپاره شول ، تر ماښامه ورک ول.
شېرمحمد ولاړ شو ، د کوټ په لستونو کې تړلې پښې یې په خټه کې ننوتې. ورو یې وویل:
ـــځو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۹)

شپه وه ، پورته راڼه ستوري ځلېدل...شېرمحمد لرګيني زړې دروازې ته ورغی. په ورو ورو يې شپيلۍ ووهله ، شېبه وروسته يې د ورور خوبولی غږ واورېد:

__څوک يې ؟

__زه يم ، شېرمامد!

ځنځير وشرنګېد ، دروازه خلاصه شوه.

باز محمد وويل:

__لالا! ناوخته شوې ، د ادې مې اندېښنه وه.

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

__څه! څراغ بل که!

د هلک حيران غږ يې واورېد:

__ته څه کوې ؟

هيڅ! اودس ماتې ته تېرېږم.

هلک منډه کړه ، پر چوتره وخوت.

شېرمحمد ورو وويل:

__راځه!

توربيکۍ انګړ ته ورغله ، په مخامخ کوټه کې څراغ ولګېد ، دواړه په بيړه دالان ته ننوتل.

شېرمحمد لاسي بټۍ تاو کړه ، سپينه رڼا په تورو لوښو او کاسو ولګېده ، د تناره پر سر تېغنه پرته وه ، يو ګړۍ دېوال ته ولاړ و ، څنګ ته څو ناولي پيالې ايښې وې. په غاب کې پاتې ، يخ وهلي کچالو ښکارېدل.

شېرمحمد وويل:

__يوې خواته پرېوزه ، سهار په خړه کې به ځو ، هيڅوک هم نه خبرېږي.

په بيړه له دالانه ووت ، په چوتره کې يې له پېښو تاو شوې توتې خلاصې کړې ، بام ته يې واچولې ، کوټې ته ورغی.

مور يې په برستنه کې ناسته وه ، د ککرۍ په برخه کې يې تکرۍ څيرې و ، راوتلي خيرن ، ببر وېښته يې پورته ولاړ ول.

ښځې په وارخطايي وويل:

__اندېښنه مو شوه.

شېرمحمد وخندل:

__باران و ، لاره هم ډېره وه.

د باز محمد حيرانه غږ يې واورېد:

__لالا! لستونی دې نشته.

سرې په بيړه کوټ ويست ، کونج ته يې واچاوه. په خندا يې وويل:

__هسې! وشکېد.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

__جنګ دې کړی ؟

__نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک وویل:

__خادر دې چېرته دی ؟

شېرمحمد وارخطا شو:

__په ، په چوتره کې مې واچاوه ، لوند و.

ښځې وویل:

__امانت دې ور وسپاره ؟

شېرمحمد وخندل:

__هو.

__خه یې ویل ، د مرې د ورلو له پاره خه وخت راځي ؟

__خدای خبر! ژر.

ښځې برستن لیرې کړه ، ورو یې وویل:

__ زه به ډوډۍ درته راوړم.

د سرې رنګ والوت:

__نه! وږی نه یم.

__زویه! الوګان تیار دي ، په تناره کې به یې تیټ کم ، ژر تودېږي.

شېرمحمد وخندل:

__موړ یم ، زړه ته مې نه کیږي ، د مرې خپلوان ښه خلک وو ، ویې نازولم ، سهار یې په پاستي کې لږ کوچ هم راته ونغاړل ، ویل یې چې سترې لاره ده ، وږی به شې.

ښځه ولاړه شوه.

د شېرمحمد تندی تریو شو:

__وږی نه یم.

ښځې یوه زړه برستنه پر توشکه هواره کړه.

شېرمحمد اوږد وغزېد ، خراغ ته یې ور پوکړل ، ورو یې وویل:

__ادې! سهار وختي یو چېرې ځم.

د ښځې حیرانه غږ یې واورېد:

__چېرته ؟

سرې وخندل:

__یو پخوانی ملګری مې ولید ، د مالونو سوداګر دی ، له هزاره جاته غواوې او پسونه راولي ، ویل یې چې دا ځل د ډېرو مالونو د راوستلو نیت لرم ، راسره لاړ شه ، ښه مزدوري به درکم.

ښځې په خواره خوله وویل:

__وی زویه! وخت خراب دی ، همدا کاریز کنې دې ښه دی ، وچه ، لنده رارسیږي.

شېرمحمد وخندل:

__زړه مه خوره ، درې ، خلور ورځې وروسته بېرته راځم.

د ښځې خوبولی غږ یې واورېد:

__خدای دې له سختیو وساته.

شېرمحمد پر اړخ راواووښت ، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــادې! په کور کې څو روپۍ دي ؟
غوږ يې ونيو ، خرهاری اورېدل کېده.
پاو ووت ، سرې د کوټې له کونجه برستن ورواخيسته ، ورو يې دروازه خلاصه کړه ، دباندې سوړ باد چلېده ، دالان ته لاړ ، د تناره سر لوڅ و ، لاندې انګار سره رڼا کوله ، تورپيکی تناره ته پښې ورغځولې وې.
شېرمحمد برستنه په غولي کېښوده ، ورو يې وويل:
ـــهرات ته تګ پيسې غواړي.
د نجلۍ سترې غږ يې واورېد:
ـــيو بنګړی به خرڅ کو.
شېرمحمد په بيړه له دالانه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۰)

یودم چیغه شوه:

__بلا!

درب شو ، ور له دېوال سره ولګېد ، کوټه سړې هوا ونیوله.

شېرمحمد لاس په غولي وتپاوه ، لاسي بټۍ په ګوتو ورغله ، رڼا شوه ، د کوټې دروازه خلاصه وه ، باز محمد غلی په کونج کې ناست و ، سترګې يې رډې راختلې وې.

شېرمحمد په خوبولي غږ وویل:

__څه خبره ده ؟

یودم یې زړه ولړزېد.

د اورلګېد دانه بله شوه ، څراغ ولګېد ، زړې ښځې په وارخطايي وویل:

__څه ټکه را پرېوته ؟

د هلک ژبه بنده شوه:

__به ، به ، بلا!

چیغه یې کړه!

__په دالان کې بلا ده.

شېرمحمد په بیړه ولاړ شو ، د کوټې ور یې پورې کړ ، په خشکه یې وویل:

__لوی سړی یې! بلا له کومه شوه!

ښځې وویل:

__دا نیمه شپه ګوره! په دالان کې دې څه کول ؟

__تږی وم ، له ګړې مې اوبه را اخیستې.

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

__ماغزه مې مه راخوره ، ویده شه!

هلک په وېره وویل:

__لالا! په کوران که درواغ درته وایم ، په دالان کې بلا ده ، پنبه مې ورسره ولګېده ، ږګیروی یې شو.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

__ورور دې سترې دی ، له خوبه یې مه باسه.

__ادې! بلا ده.

شېرمحمد چیغه کړه!

__چوپ!

هلک په بړستن کې ننوت.

ښځې څراغ ته ور پو کړل.

ښه شېبه ووته ، بازمحمد ورو وویل:

__ادې! تږی یم.

څراغ ولګېد.

شېرمحمد په بیړه ور وکتل ، ښځې تکرۍ په وېښتو ورکش کړ ، ولاړه شوه.

شېرمحمد کېناست ، وارخطا یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــاوبه زه ورته راوړم.
ولاړ شو ، د ښځې له لاسه یې څراغ ور واخیست ، له کوټې ووت.
تورپیکۍ پرته وه ، د څراغ ژېړه رڼا یې له خیرني بړستني په راوتلې سپین مخ لګېدله ، سترګې یې پټې وې.
شېرمحمد ګړی کوږ کړ ، پلاستیکي بدنۍ تر نیمایي له اوبو ډکه شوه ، ولاړ شو ، زړه یې تر خولې راووت.
زړه ښځه د دالان په وره کې ولاړه وه ، سترګې یې رډې راختلې وې ، نجلۍ ته یې کتل...یودم یې له خولې څګونه راووتل ، ږنګه شوه ، سر یې د وره له چوکاټ سره ولګېد.
شېرمحمد منډه ور واخیسته ، غبرګ لاسونه یې ترې تاو کړل. تورپیکۍ چیغه کړه ، کېناسته ، په بیړه یې څادر ته لاس ور وغځاوه.
شېرمحمد زړه ښځه په غېږ کې واخیسته ، ورو یې وویل:
ــڅراغ درسره راواخله.
تورپیکۍ په حیرانۍ ورته کتل...
سړی له دالانه ووت. نجلۍ څراغ پسې واخیست.
شېرمحمد خپله مور په توشکه پرېیسته ، هلک دېوال ته ولاړ و ، په راوتلیو رډو سترګو یې په ګونځې ګونځې څادر کې پیچلې نجلۍ ته کتل...
د ښځې خرهاری شو ، چیغه یې کړه ، لاس یې په شدت له دېوال سره ولګېد.
شېرمحمد په بیړه تر دواړو متو ونیوله. وېې ویل:
ــپښې یې ټینګې ونیسه!
تورپیکۍ د ښځې په دواړو پښو لاسونه کېښودل. ښځه یوه شېبه پورته پورته غورځېده ، وروسته ارامه پرېوته.
تورپیکۍ په وارخطایي وویل:
ــپیریان یې دي ؟
کوم ځواب یې وانهورېد.
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
ــتندی یې وینې دی.
شېرمحمد څراغ ور نږدې کړ ، ورو یې وویل:
ــ صندوق وګوره ، یوه ټوټه پیدا که!
تورپیکۍ لرګین صندوق ته ور وښوېده ، دړه یې پورته کړه ، بازمحمد په منډه ورغی ، نجلۍ یې په خنګ ووهله ، هغې پر غولي لاس کېښود.
هلک په بیړه یوه ټوټه ور پورته کړه ، شېرمحمد ته یې ونیوله ، سړي په خشکه وویل:
ــدا خو پرتوګ دی.
تورپیکۍ په صندوق کې زړې جامې سره وتوښلې ، یو لوی دسمال یې راواخیست ، د دسمال یوې خنډې ته غوټه ور لوېدلې وه ، خلاصه یې کړه ، څو چړمولې شلګون نوټونه لاندې ولوېدل. دسمال یې سړي ته ونیو ، له غولي یې نوټونه ور پورته کړل.
بازمحمد لاس ور وغځاوه ، نوټونه یې د نجلۍ له ګوتو ویستل ، په صندوق کې یې واچول.
سړي د خپلې مور تر تندي دسمال تاو کړ ، شا ته یې غوټه ور واچوله ، غلی کېناست.
تور پیکۍ وره ته نږدې ، خړ دېوال ته ولې ولګول ، هلک هم پر صندوق سر ایښی و ، نجلۍ ته یې په کرکه کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه شېبه ووته ، هلک په ناستو وېده و ، نجلۍ غولي ته کتل ، سږي هم خپلې مور ته وچې سترګې نيولې وې.
وخت ووت ، چرګانو نارې وهلې ، ملا اذان وکړ.
تورپيکۍ ورو ولاړه شوه ، لاسي بتۍ يې له غولي ورپورته کړه ، له کوټې ووته. .
پاو ووت ، د ښځې زګيروی شو ، سترګې يې رڼې کړې ، شېرمحمد ته يې وکتل ، مخ يې دېوال ته ور وګرځاوه.
سږي وويل:
ـــادې! ته سمه نه يې پوه شوې.
ښځې پزه پورته کش کړه ، غريو واخيسته.
د سږي شونډې وخوځېدې:
ـــزه به توله کيسه درته وکم.
ښځې په نيولي غږ وويل:
ـــدا مرداره دې له کومه کړه ؟
ويې ژړل ، ديوال ته ور نږدې شوه.
د شېرمحمد تندی تريو شو:
ـــخبره خو واوره!
ښځې ژړل...
سږی غلی و.
ښځې په ژړا کې وويل:
ـــ پزه دې را پرې کړه!
د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
ـــتورپيکۍ نوميږي.
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
ـــزار (زهر) دې تر خوله سه ، شرميږې نه ، نوم يې هم اخلې.
سږي چيغه کړه:
ـــدا دهغه مږي خور ده ، ورور يې تربرونو ور وژلی ، دې هم ځان سيند ته واچاوه ، له اوبو مې راويسته ، بله چاره نه وه ، دا بايد تر هراته ورسوم ، هلته يې خور اوسيږي. پوه شوې!!!
ښځې خپل سر ته لاس ور ووړ ، په نيولي غږ يې وويل:
ـــ د خلکو خولې به ښنګه بندې کړې ، ځوانه نجلۍ دې کورته راوستې ، کوم يوه ته به لووې (قسمونه) خورې چې راتښتولې دې نه ده.
شېرمحمد غولي ته کتل.
ښځې وويل:
ـــهمدا اوس يې له کوره وباسه!
سږي چيغه کړه!
ـــچېرته لاړه شي!
ـــبلا مې ورپسې ، مور خو يې ذمه نه ده اخيستې.
شېرمحمد وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــګوره ادې! له خدايه ډار په کاردی! اوس خو رڼا شوه ، نه يې له کوره ايستی شم او نه هم چېرته ورسره تلی شم ، نن ورځ به ورته وګورو ، که خدای کول ، سبا به يې د ملا تر اذان مخکې له کوره وباسم ، تر هراته به ورسره لاړ شم ، ثواب دی ، څوک خبرېږي ؟

ښځه په خبره کې ور ولوېده:

ـــولې! له لوټې خو نه ده پيدا! پلارګنی لري ، ته يې بدي کولای شې ؟

ـــهغوی فکر کوي چې مړه ده ، نه خبرېږي.

ښځه ورور ورو سونګېدله...

بازمحمد وټوخل.

شېرمحمد وويل:

ـــوه هلکه! پام چې چا ته دې تر خولې ونه وځي!

هلک وارخطا سترګې ور واړولې.

شېرمحمد چوترې ته لاړ ، رڼا وه ، په اسمان کې سرخې ښکارېده. سرې په يخو اوبو اودس وکړ ، بېرته کوټې ته ننوت.

ښه شېبه ووته ، د لمر ژېړې ، بېسبکه وړانګې د پردې پر پاسنۍ برخه لګېدلې. زړه ښځه هماغسې پرته وه ، سرې په بړستن کې ناست و ، هلک هم لرګين صندوق ته ولې لګولې ول ، غولې ته يې کتل...

د وره کړپ شو ، باز محمد ورته وکتل ، تورپيکۍ ګليمې دسترخوان هوار کړ ، پيالې وکړنګېدې ، سړي په بېړه له سره بړستن ليرې کړه ، پر دسترخوان څو پاستې ، پيالې او توره چايجوشه ايښې ول.

تورپيکۍ په ريږدېدلې غږ وويل:

ـــبوره مې پيدا نه کړه!

ښځې ور وکتل ، چيغه يې کړه:

ـــووزه بېشرمې نجلۍ ، په کور هم راکېده شوې!

تورپيکۍ وژړل ، په منډه له کوټې ووته.

ښځې بېرته مخ دېوال ته ور وګرځاوه.

شېرمحمد ورو وويل:

ـــبوره را واخله.

باز محمد له تاخچې زنګنه قوطۍ ور واخيسته ، پر دسترخوان يې کېښوده ، بېرته په خپل ځای کېناست.

سړي پاستې ته لاس ور وغځاوه ، تود و ، يو سوځېدلی ځای هم نه پکې ليدل کېده.

وخت ووت ، په دسترخوان درې پيالې ايښې وې ، يواځې په يوې کې د چايو شمه ښکارېدله.

شېرمحمد ولاړشو ، دالان ته لاړ. هرڅه منظم وو ، غابونه پرېمينځل شوي ول ، پلاستيکي فرش جارو ښکارېده ، په تناره کې اور بل و.

شېرمحمد د دالانه په وره کې په جګو پښو کېناست ، تورپيکۍ ته يې وکتل ، پزه يې د تناره په اېرو توره وه ، ورو يې وويل:

ـــلمر راوخوت ، نن ټګ نه کيږي.

نجلۍ غلې دېوال ته ناسته وه.

شېرمحمد سوړ اسويلی ويست.

نجلۍ وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــتاسو ته مې غم جوړ کړ.
شېرمحمد له دالانه ووت ، کوټې ته لاړ ، باز محمد نه و ، مور يې هماغسې پرته وه.
سړی کېناست ، پياله يې له چايو ډکه کړه ، ورو يې وويل:
ــادې! ضد مه کوه ، چای وخوره!
ښځې حرکت ونه کړ.
د کوټې دروازه خلاصه شوه ، بازمحمد په وره کې ودرېد ، په سترې ساه يې وويل:
ــلالا! ګلمير خبر دی.
د سړي زړه ولړزېد ، زړه ښځه په ځای کې کېناسته ، سترګې يې ردې راختلې وې.
شېرمحمد وويل:
ــله کومه ؟
ــويل يې چې کوچيني ورور يې د شپې بولې کړې وې ، سهار يې مور توشکه بام ته خېژوله چې زموږ په سرای کې يې نجلۍ ليدلې وه.
زړې ښځې په غريو کې وويل:
ــاوس مو مخ تور شو.
د باز محمد شونډې وخوځېدې:
ــګلمير پوښتنه کوله چې هغه نجلۍ څوک ده ؟
شېرمحمد وويل:
ــتا څه ځواب ورکړ ؟
ــهيڅ! منډه مې راواخيسته.
زړه ښځه اوړده وغزېده ، سونګې يې شو ، برستن يې پر سر ور کش کړه.
دروازه وټکېده ، د شېرمحمد رنګ والوت ، هلک له کوټې ووت ، سړی اورسۍ ته ور نږدې شو ، د انګړ دروازه نيمکښه وه ، باز محمد په دروازه کې ودرېد ، بيا يې د کوټې خواته منډه راواخيسته ، ويې ويل:
ــد ګلمير وړه خور ده ، وايي چې يو اورلګيت پور راکه!
د انګړ د دروازې غنجا شوه ، شېرمحمد په بيړه له ورسۍ ور وکتل ، وړه نجلۍ په انګړ کې ولاړه وه ، ببر ، سره نښتي ژير ويښته يې ول ، شاوخوايې سترګې اړولې.
سړي د اورسۍ پله خلاصه کړه ، سر يې د باندې ويست ، زوروه چيغه يې تر خولې راووته:
ــووزه له کوره!
نجلۍ په بيړه مخ واړاوه ، منډه يې کړه ، تندی يې ددروازې له پلې سره ولګېد ، شا په تخته ولوېده ، په ژړا له انګړه ووته.
شېرمحمد په غوسه وويل:
ــد سپي لور يې د جاسوسۍ له پاره راليږلې وه.
د ښځې ژږغونی غږ يې واورېد:
ــخپله لمن مو په خپله په سر راواړوله.
شېرمحمد چيغه کړه!
ــبس که نور! اوس څه وکم ، ځان ووژنم که دا!
ښځې ژړل ، باز محمد لړزې اخيستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد په خشکه وويل:
ــولي داسې راته ولاړ يې ، سره غرمه دې کړه ، بلا وهلی يې ، غوا له لوړې مړه شوه.
هلک په بېړه له کوټې ووت.
سړی په خپل ځای کېناست ، سر يې پر زنګنو ولګاوه.
ښځينه غږ يې واورېد:
ــد بازمامد مورې!
زړه ښځه په بيړه کېناسته ، ټکری يې په سر سم کړ ، په منډه د باندې ووته.
شېرمحمد ورسی ته ورنږدې شو ، په انګړ کې چاغې ښځې د وړې نجلۍ لاس نيولی و.
د شېرمحمد مور ورمخته شوه ، چاغې ښځې په ګيله من انداز وويل:
ــد خدای پار دی ، دا نجلۍ نو د وهلو ده ؟
د شېرمحمد مور په خواره خوله وويل:
ــد ګل مير مورې! خدايکه يې لاس ور وړی وي.
چاغې ښځې د وړې نجلۍ پر تندي لاس کېښود:
ــوی تروري! دا نجلۍ خو دورواغ نه وايي ، تندي ته يې وګوره ، خومره پړسيدلی دی.
زړه ښځه ور مخته شوه ، نجلۍ يې پر تندي ښکل کړه.
چاغې ښځې يودم وخندل:
ــهغه نجلۍ څوک ده ؟
زړې ښځې په بيړه وويل:
ــکومه نجلۍ ؟
ــوی تروري! خان ولي ناکاره اچوي ، په خپله مې له بامه وليده ، تکه سپينه ، نرۍ نجلۍ وه ، په چوتره کې يې پيالې پريولللې.
زړه ښځه وارخطا شوه:
ــهغه ، هغه
شېرمحمد په منډه له کوټې ووت ، په چوتره کې ودرېد ، چيغه يې کړه!
ــته يې څه کوې ؟
چاغی ښځې په خپل مخ ټکری ورکش کړ ، په وېرېدلي غږ يې وويل:
ــوی وروره! پوښتنه خو بد کار نه دی.
شېرمحمد چيغه کړه!
ــپه تا پورې اړه نه لري ، ووځه له کوره!
ښځې وړه نجلۍ له لاسه ونيوله ، په منډه له دروازې ووته.
زړه ښځه د چوترې پر ژۍ کېناسته ، سر يې وځړېد ، يو دم يې وژړل.
شېرمحمد ورمېږ کوږ کړ. تورپيکی د دالان په وره کې ولاړه وه ، ځان يې په ټادر کې پيچلی و ، وارخطا ښکارېده.
شېرمحمد د انګړ دروازې ته وکتل ، دوه تنکي ځوانان په کوڅه کې ولاړول ، نجلۍ ته يې وچې سترګې نيولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد تر چوترې کښته شو ، ځوانانو منډه واخیسته ، سرې ورغی ، دروازه یې پورې کړه. نیغ کوټې ته لاړ ، شېبه وروسته بېرته راووت ، د دالان خوا ته یې ګام واخیست ، زرې ښځې ورته وکتل ، یودم ولاړه شوه ، د سرې له ګوتو یې تور خیرن ټیکری ویست ، په غوسه یې وویل:

__دا زما ټیکری دی.

شېرمحمد یوه شېبه ولاړ و ، بیا د چوترې پر ژۍ کېناست ، ورو یې وویل:

__ادې! تر اوسه کومې نجلۍ زما صفت درته کړی دی ؟

زرې ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.

د سرې سر وځړېد:

__ته ووایه! دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله ؟

ښځه غلې وه.

شېرمحمد سوړ اسویلی ویست ، ورو یې وویل:

تر دېرشو اوښتی یم ، خو تر اوسه یوې نجلۍ هم نه دي راته خندلي ، که خندا هم ورغلي وي ، زما په پزه پورې یې خندلي دي ، ان تا به هم تر اوسه له زړه نه یم ښکل کړی. ته ووایه! کوم رنګ ، کوم کمال ، کوم مال ، کوم دولت ، دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله ؟

شېرمحمد غلی شو ، ترخه موسکا یې پر خړو شونډو وغځېده ، ورو یې وویل:

دا نه چې زه زړه نه لرم ، خوک مې نه خوښیږي ، خو زه په خپله هم کومې نجلۍ ته نه شم کتلای ، فکر رالویږې چې ټوله دنیا راپورې خاندي ، ان په وړکتوب کې به مېږو او اوزو هم راپورې خندل ، له ما به یې بد راتلل ، لیرې به رانه ګرځېدې ، اوس هم په کلي کې یواځې ټوکو ته جوړ یم ، که په جومات کې د بدرنګۍ خبره رامینځته شي ، ما مثال ورکوي ، ان په انسانانو کې مې نه شمېرې ، نو دا نجلۍ به ولې راپسې راتله ؟ ته ووایه! په یوه شپه کې بیا بل نارینه ورباندې ورور شو او راسره جوړه شوه.

د انګړ دروازه وټکېده ، شېرمحمد ولاړ شو ، د ښځې په سترګو کې اوښکې راټولې وې. نجلۍ د دالان په وره کې ناسته وه ، ژړل یې!

سرې دروازه خلاصه کړه ، زړه یې ولړزېد ، درې تنه ولاړ ول.

شېرمحمد شاته وکتل ، زرې ښځې ته یې اشاره وکړه ، هغه په کوټه ننوته.

شېرمحمد په لوړ غږ وویل:

__راځئ!

بوډا تر مخ و ، لکړه یې لګوله ، دوو نورو له عمره پخو سړو ټیټ سرونه نیولي ول.

بوډا چوترې ته ودرېد ، شېرمحمد تر ولیو ونیو ، سرې پر چوتره وخوت. په رېږدیدلي غږ یې وویل:

__شېرمامده زویه ، دا ځای ښه دی ، پیتاوی لري.

شېرمحمد په منډه له کوټې دوه بالښته راویستل ، بوډا لکړه دیوال ته ودروله ، بالښت ته کېناست ، دوو نورو کلیوالو مخامخ پلتۍ ووهلې.

شېرمحمد په ولاړو وویل:

__څه رنګه چای ، تور که شین ؟

بوډا وټوخل ، په رېږدیدلي غږ یې وویل:

__همدا اوس له چایو را ولاړ شوم ، خوله مې لا توده ده ، کېنه زویه! یو خو خبرې به سره وکو.

شېرمحمد پر هوار پلاستیکي فرش کېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول غلي ول.
بوډا وخندل ، په خندا کې ټوخې واخیست ، ورو یې وویل:
__په جومات کې مې سبق (تلاوت) وایه چې غلام مامد راغی ، ویل یې چې کډې یې له بامه کومه نجلۍ لیدلې وه.
د شېرمحمد سر وځړېد.
بوډا په رېږدیدلي غږ وویل:
__زویه! دا رښتیا ده ؟
شېرمحمد ځمکې ته کتل...
مخامخ ناست ډنګر سړي وویل:
__د بازمیر زوی هم همدا خبره کوله ، ویل یې چې د انګړ له خلاصې دروازې یې کومه پېغله لیدلې وه. نښه یې دا چې خادر یې اغوستی و.
شېرمحمد په غوسه ور وکتل.
بوډا وویل:
__زویه! دا کوچینی کلی دی ، ټول خپل سره پراته یو ، یو بل پېژنو ، د یوبل کورونه را مالوم دي ، پردی سړی له لیرې راکې ښکاري. دا نجلۍ څوک ده او دلته څه کوي.؟
د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
__دا د هغه مړي خور ده چې له کاریزه مو راویست.
د کلیوال سترګې رډې راوختې.
بوډا په بیړه وویل:
__نو دلته څه کوي ؟
__زه هلته ورغلی وم.
کلیوالو په حیرانۍ ورته کتل...
بوډا وویل:
__تا هلته څه کول ؟ کور دې یې له کومه پیدا کړ ؟
د شېرمحمد سر وځړېد:
__کیسه اوږده ده ، ټولې خبرې نه شم درته کولی ، دومره درته وایم چې تره یې د هغې ورور او وژلی ، نجلۍ هم ځان سیند ته واچاوه ، له اوبو مې راویسته ، قول مې ورسره وکړ چې تر هراته به یې رسوم ، هلته یې خور واده ده.
شېرمحمد غلی شو ، کلیوالو وازې خولې نیولې وې.
بوډا په تریو تندي وویل:
__ښه دې نه دي کړي ، کلي ته دې بدې راوړه.
شېرمحمد غلی و.
یوه کلیوال وویل:
__اوس هم ناوخته نه دی ، احوال به ور ولیږو ، ورته وبه وایو چې ته نه وې خبر ، نجلۍ په پټه درپسې راغلې وه.
شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــوژني يې.
هماغه سړي وويل:
ــدا دهغوی کار دی. سپکه يې ور اړولې ، بايد چې ويې وژني.
شېرمحمد څمکې ته کتل.
بوډا وويل:
ــنظام الدين په حقه دی ، وړه خبره نه ده ، وينې به تويې شي.
شېرمحمد غلی و.
بل کليوال وويل:
ــارام کلی دی ، بدي مه ورته راوړه!
شېرمحمد په بېړه سر پورته کړ ، په غوسه يې وويل:
ــبدي ته يې زه ولاړ يم ، که مرم ، نوزه به مرم ، تاسو يې له غمه خلاص ياست.
بوډا لکړې ته لاس ور وغځاوه ، په زحمت ولاړ شو ، په ربړېدلي غږ يې وويل:
ــموږ غاړې دربانديې خلاصې کړې ، نور دې خپله خوښه ، خو يوه خبره مې واوره ، دا خلک اخر خبرېږي ، بيا به اوبه له ورخه تېرې وي.
شېرمحمد غلی و.
کليوال له انګړه ووتل.
زړه ښځه راغله ، په چوتره کې کېناسته ، په چيغو چيغو يې وژړل.
شېرمحمد څوړند سر ناست و.
تورپيکی له دالانه راووته ، ژړل يې ، کوټې ته لاړه.
باز محمد له اوبو ډک سطل غواته کېښود.، سړي ور وکتل ، ورو يې وويل:
ــزما پټکی راواخله.
هلک کوټې ته لاړ ، يودم يې چيغه کړه!
ــلالا!
شېرمحمد په منډه ورغی ، نجلۍ پر ترلې بستره ناسته وه ، سترګې يې پټې وې ، د ښکاري ټوپک توره خوله يې ، خپلې سپينې زنې ته نيولې وه.
سړي پرې ور توپ کړل ، درز شو ، کوټه تور لوګي ونيوله.
شېرمحمد ورو نجلۍ ته وکتل ، هغه پرته وه ، يوه خوا مخ يې تک تور ښکارېده.
سړي په بېړه د هغې پرسر ګوتې وتپولې ، وينه نه وه ، د سوځېدلو وېښتو بوی ته.
زړه ښځه پر نجلۍ ور پرېوته ، پر اړخ يې راواړوله ، د هغې په تورو پيچلو وېښتو کې يې ګوتې ننه ايستې ، نجلۍ سترګې رڼې کړې ، وارخطا يې يوې بلې خواته وکتل ، يودم يې کوکه کړه ، په چيغو چيغو يې وژړل.
ښځې د هغې سر پر خپل ټټر پورې ونيو.
انګړ ته دوه کليوال ور ننوتل ، د يوه په لاس کې بېلچه وه. شېرمحمد له ورسۍ سر ور ويست ، ويې ويل:
ــله بازمامده خطايي تک وشو.
يوه کليوال ور غږ کړ:
ــ ځوک خو به ژوبل نه وي.
ــنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه له انګړه ووتل.
شېرمحمد خپل ورور ته وکتل ، هغه لړزېده.
سړي وويل:
ـــد انګړ دروازه و تړه.
هلک له کوټې ووت.
شېرمحمد غولي ته وکتل ، پلاستيکي فرش ورو لوټو نيولی و. چت ته يې سترګې ور واړولې ، له ټوټې ترلې مسطح يوه لويشت سوری وه.
تورپيکۍ خپل تندی د ښځې پر ټټر ايښی و ، په چيغو چيغو يې ژړل....
ښه شېبه ووته ، نجلۍ په ژړا کې وويل:
ـــزه ځم.
ټول غلي ول.
تورپيکۍ ولاړه شوه ، خړ ځادر يې په غاړه کې پروت و.
شېرمحمد وويل:
ـــته به هېچيرې هم نه ځې.
نجلۍ له کوټې ووته ، شېرمحمد پسې ولاړ شو ، په چوتره کې يې مخې ته ودرېد ، ورو يې وويل:
ـــلېونتوب مه کوه.
ځنګ ته يې وکتل ، چاغه ښځه د انګړ تر دېوال ور هاخوا ، پر بام ولاړه وه.
شېرمحمد ، نجلۍ تر مټ ونيوله ، دواړه کوټې ته لاړل.
تورپيکې د دېوال کونج ته کېناسته ، سر يې وځړېد ، په چيغو چيغو يې وژړل...
سړی پر ترلې بستر ه کېناست ، د زړې ښځې په سترګو کې اوښکې راټولې وې.
تورپيکۍ په ژړا کې وويل:
ـــتاسو ته مې غم راووړ.
ښځه غلې وه.
شېرمحمد وويل:
ـــاوس په دې خبرو پسې مه ګرځه! سبا به ځو.
ښځه د باندې ووته ، شېبه وروسته د نجلۍ په لوخو اوړو تور ، خيرن ټکری ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۱)

سهار وختي و ، د ولسوالی په بازار کې د سړک دواړو غاړو ته خړ دوکانونه ولاړ ول ، د کورونو غونډې لرګینې دروازې يې لرلې ، دروازې پورې وې ، يواځې يوځای په چنګکونو پورې غوښې ورنونه راځړېدل ، څو ګامه ليرې څلور ــ پينځه خيرن سپي پراته ول ، سرو ځړېدلو غوښو ته يې مرې سترګې نيولې وې.

شېرمحمد د سړک پر غاړه ولاړ و ، ليرې په يوه موټر پسې سپېرې دوړې روانې وې ، دوړې د بازار خواته راتلې ، شېبه وروسته د سړي تر څنګ په خاورو لړلی سراچه موټر ودرېد. موټروان د څنګ ښېښه کښته کړه ، ورو يې وويل:

ــ ښار ته ځې ؟

شېرمحمد ور وکتل ، د موټر د مخې سيټ خالي و ، شا ته درې تنه ناست ول.

شېرمحمد وويل:

ــ له ما سره سیاه سره ده.

ــ موټروان وخندل:

ــ وروره! د مخې په سيټ کې دوه تنه کېنوو.

ــ نه! ځای تنګ دی.

د شا دروازه خلاصه شوه ، له موټره دوه تنکي ځوانان را کښته شول ، يوه يې وويل:

ــ موږ به مخته لاړ شو.

شېرمحمد شاته وکتل ، توربيکی خړ دېوال ته ناسته وه ، په تور خيرن ټکري کې يې ځان تاو کړې و ، پلاستيکي چوټې (څپلکې) يې په پښو وې.

شېرمحمد ور غږ کړ ، نجلۍ راغله ، لومړی شېرمحمد موټر ته ننوت ، بیا نجلۍ کېناسته.

موټر يو پاو په خامه لاره مزل وکړ ، نجلۍ په دروازې پورې نښتې وه ، کله کله به موټر جمپ وخوړ ، ورون به يې د سړي له ورانه سره ولګېد.

موټر پاخه سړک ته وخوت ، په هواره کې د دواړو تر مينځ څلور ګوتې فاصله وه.

له نیم ساعت مزل وروسته د غزني ښار ته ورسېدل. نبغ زرګری ته لاړل او د سرو زرو يو بنګړی يې خرڅ کړ.

د کندهار تر اډې يې پلی مزل وکړ ، په اډه کې لوی ــ واړه موټر ولاړ وو ، خلک يوې بلې خواته ګرځېدل ، يوه موټروان چيغې وهلې.

ــ کندار ، کندار...

شېرمحمد ورمخته شو. له موټروانه يې د هرات د موټرو پوښتنه وکړه ، د موټروان نظر دا و چې هرات ته مستقيما موټر نه ځي ، دوی دې اول کندهار ته لاړ شي او هلته دې د هرات موټر ته ور وخېژي.

موټروان ناري کړې!

ــ کندار ، کندار....

يو چا وتوخل ، شېرمحمد ور وکتل ، د تخت پر سر ناست بوډا سترګه ورته ټينګه کړه. دی ورغی ، بوډا وويل:

ــ پيسې دې ډېرې دي ؟

شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.

سړي پياله له چايو ور ډکه کړه ، د لاس ګړی ته يې وکتل ، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــاوو بجو ته له کابله بسونه رارسيږي ، سيده هرات ته ځي ، هم يې کرايه کمه ده او هم يې سيټونه هوسا دي.
بوډا په پلاستيکي خيرن غاب کې د اېښې ډوډۍ ځنډه ور پرې کړه ، ورو يې وويل:
ـــزه هم هرات ته ځم. سره ملګري به يو.
شېرمحمد نجلۍ ته اشاره وکړه ، دواړه د تخت پر سر ، کونج ته کېناستل.
شېرمحمد وويل:
ـــوږې يې ؟
کوم ځواب يې وانه ورېد.
سرې سر هسک کړ ، تورپيکۍ د لرګين تخت تر ځنګ تورو بوټناکه اوبو ته کتل.
شېرمحمد وويل:
ـــوخت ډېر دی ، چای به راوغواړو.
نجلۍ ټکان وخوړ:
ـــڅه ؟
ـــله بيګا راهيسې مو څه نه دي خوړلي ، چای به راوغواړو.
نجلۍ د (هو) په ښبه سر وخوځاوه.
شېرمحمد يوه واړه هلک ته اشاره وکړه ، هلک ورغی ، په لوړ غږ يې وويل:
ـــکباب ، قابلي ، کړايي ، څه شی درته راوړم ؟
سړي چای او وچه ډوډۍ وغوښتل.
هلک له هماغه ځايه ناره کړه!
ـــدوه چايه!
شېرمحمد د تخت په ځنډه کې د لرګي ولاړې تمبې ته ور وښوېد. ملا يې پرې ولګوله ، تر ځنګ يې تورپيکۍ ته وکتل ، يوه خوا غاړه يې ښکاريدله ، غوږ يې سور و ، د غوږ د پاسنۍ برخې د پېچلو ويښتو څوکې يې سوځېدلې وې.
شېرمحمد مخ واړاوه ، مخامخ د تخت پر ژۍ يو ځوان ناست و ، تر غاړې يې برګ دسمال تاو و ، نجلۍ ته يې وچې سترګې نيولې وې.
شېرمحمد ، تورپيکۍ ته وکتل ، ورو يې وويل:
ـــټکری دې سم که!
نجلۍ په بيړه غاړه پټه کړه ، شېرمحمد ته يې شنې سترګې ور واړولې ، غلې کېناسته.
هلک پر غولې دوه واړه ګيلاسونه کېښودل ، بيا يې په منده غبرګې چاينکې او په پلاستيکي غاب کې وچه ډوډۍ راوړه.
شېرمحمد دواړه ګيلاسونه له چايو ډک کړل ، ويې ويل:
ـــد خدای فضل درباندې وشو. مړه وې.
نجلۍ ګېلاس له ځمکې ور پورته کړ ، شونډې يې وخوځېدې:
ـــتاته مې بدې پرېښوده.
شېرمحمد وخندل:
ـــبدۍ ته پلمه نه پيداکيږي ، ما خو نه يې راتښتولې ، زه خو دې يواځې تر هراته رسوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تورپیکۍ سر وځرېد.
د یوه هلک ږغ یې واورېد:
__ژاولې اخلې ؟
شېرمحمد مخ ور واړاوه ، ډنګر هلک په لاس کې ژاولې نیولې وې.
شېرمحمد وویل:
__ژاولې درته واخلم.
تورپیکۍ سر پورته کړ ، نرۍ موسکا یې په ډکو شونډو تېره شوه ، بېرته یې سر وځرېد:
شېرمحمد وخندل:
__احسان نه دربانديې اچوم ، خپلې پیسې دې دي.
تورپیکۍ څه ونه ویل ، شېرمحمد ، هلک ته د لسو روپو نوټ ونیو ، یو پاکټ ژاولې یې نجلۍ ته نږدې پر غولي کېښودې.
نجلۍ لاس ور وغځاوه ، پاکټ یې په موټ کې ټینګ ونیو.
شېرمحمد وویل:
__د خور کور دې د هرات په کوم ځای کې دی ؟
تورپیکۍ ورته وکتل:
__نه پوهېږم.
سړي په حیرانۍ وویل:
__نوله کومه به یې پیدا کو ؟
نجلۍ وویل:
__تېرکال مې خور راغلې وه ، ویل یې چې کور ته نږدې یې څو هسک منارونه دي.
د بوډا غږ یې واورېد:
__ها منارونه ټولو ته مالوم دي ، له لیرې ښکاري.
شېرمحمد ور وکتل ، بوډا په وړه کتابچه کې څه لیکل.
تورپیکۍ په ټیټ غږ وویل:
__ته هرات ته تللی یې ؟
__نه.
دواړه غلي شول.
بوډا په بیړه بوټونه په پښو کړل ، په زوټه (زوره) یې وویل:
__بس راغی.
شېرمحمد د هوټلي شاګرد ته پیسې ورکړې ، دواړه له تخته کښته شول. بس پر پاخه سړک ولاړ و. درې سره ور وختل ، موټر ډک و ، یواځې شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه ښکارېدله. دوی شاتنې سیټ ته ځانونه ور ورسول ، تورپیکۍ ښیښې ته ور ونښوېده ، بیا شېرمحمد کېناست ، ورپسې بوډا ځای ونیو.
بس یوه شېبه ولاړ و ، وروسته یې حرکت وکړ.
شېرمحمد مخامخ وکتل ، بس د اوږده تنګ دهلېز غوندې و ، دواړو غاړو ته د ناستو مسافرو سرونه ځنګېدل ، له پټکو او سر تورو سرونو سره ، ځای ځای شنې چادرۍ او رنګه ټکرې هم ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورپیکۍ تر ښېښې د باندې کتل ، بس لمر لوېدو خواته ګړندی روان و ، خړ کورونه ، شنه باغونه ، سپېرې پخڅې او ځای ځای سوځېدلي ټانکرونه په تېزۍ سره تېرېدل...
وروسته سپېره دښته راغله ، کله کله به د اوښانو کتار تېر شو ، کوچیاني به چابکې ورسره رواني وې ، د ګڼو کمیسونو ګردې لمنې به یې خوځېدلې.
یو ساعت وروسته ، موټر په یوه خړ بازار کې ودرېد ، کلینر په لوړ غږ وویل چې د بس د ماشین د خولۍ تر پاکېدو پورې مساپر کولای شي چې هوا بدله کړي.
څو تنه له څوکیو پورته شول ، شېرمحمد تورپیکۍ ته سترګې ور واړولې ، ورو یې وویل:
__ځو؟
دواړه له موټره کښته شول. یو کوچینی بازار و ، دواړو غاړو ته یې خړ دوکانونه ښکارېدل ، کله کله به د موټرسایکل غرهاری شو.
شېرمحمد یوه دوکان ته ور وګرځېد ، څو مالټې یې په پلاستیکي خلطه کې واچولې ، راغی ، دواړه د یوه پلچک پر راوتلي هوار سیمیټ کېناستل. سرې یوه مالټه سپینه کړه. تورپیکۍ ته یې وکتل ، د سپینې بڼکې غوندې ښکلې او نازکه ورته ښکاره شوه. هغې مخامخ اوږد غځېدلي غره ته کتل.
شېرمحمد وویل:
__دا د قره باغ د ولسوالۍ علاقه ده. غر ناور نومیږي. څوکې یې کال دوولس میاشتې سپینې وي.
له دې سره یې نجلۍ ته د مالټو کڅوړه ونیوله. تورپیکۍ یوه مالټه ور واخیسته.
شېرمحمد وویل:
__په قره باغ کې کارېزونه ډېر دي. زه د مزدورۍ له پاره ورته راغلی یم. له ډېرو کارېزونو مې ختې را اېستلې دي.
تورپیکۍ ته یې وکتل ، هغې مالټه خوړه. موټروان هارنونه وهل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۲)

هوټلي وويل:
ــ يواځې يوه تشه کوټه لرو ، يوولس سوه اوغانۍ کرايه دربانديې راځي.
شېرمحمد ، نجلۍ ته وکتل ، هغه غلې ولاړه وه ، مخامخ پر مېز ايښي لوی تلويزيون ته يې وچې سترګې نيولې وې. د تلويزيون پر پرده ځو نجونې څرخېدلې...
هوټلي وويل:
ــ څه وايې ؟
شېرمحمد وارخطا شو:
ــ څه ؟
ــ کوټه نيسې ؟
ــ هو صيب!
هوټلي د ميز له سره قلم ور واخيست. ورو يې وويل:
ــ نوم دې ؟
شېرمحمد
ــ ولد ؟
ــ څه
ــ د پلار نوم ؟
ــ ګل محمد
ــ دا نجلۍ څه نومېږي ؟
د شېرمحمد تندي ګونځې پيدا کړې:
ــ څه يې کوې ؟
هوټلي وخندل:
ــ مونږ بايد د هر مساپر نوم او ادرس وليکو ، پوليس يې رانه غواړي ، وايي چې د امنيت له پاره ښه دي.
شېرمحمد وويل:
ــ تورپېکۍ.
د پلار نوم ؟
ــ نه پوهېږم.
هوټلي په حيرانۍ ورته وکتل.
شېرمحمد وويل:
ــ د ښځو له پاره الايده (بيل) ځای نه لرئ ؟
د هوټلي حيراني ډېره شوه ، ويې پوښتل:
ــ دا نجلۍ دې څه ده ؟
شېرمحمد وارخطا شو:
ــ هيڅ ، نه ، نه ، ښځه.
تورپېکۍ په بېړه مخ ور واړاوه ، د ګروپ په ژېړه رڼا کې يې بغور (اننګي) سره ول ، سر يې وځړېد.
هوټلي د مېز پر سر د ايښي تليفون ګوشۍ ورپورته کړه. ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــلاندې راشه!
شېرمحمد او نجلۍ په حیرانۍ ورته کتل...
لنډ وخت ووت ، په توره دریشۍ کې له ونې ټیټ سړی پر زینو راکښته شو ، هوټلي د هغه غوږ ته خوله ور نږدې کړه ، نوي راغلي سړي شېرمحمد ته وکتل ، ورو یې وویل:
ـــتذکره لرې ؟
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل...
سړي بله پوښتنه وکړه:
ـــدا نجلۍ دې څه کیږي ؟
د شېرمحمد سترګې رډې راوختې ، توریکۍ یې تر مټ ونیوله ، دواړه د لویې ښېښه یي دروازې خواته روان شول.
سړي پسې غږ کړ!
ـــهی! چېرې ځې ؟
شېرمحمد مخ ور وانه ړاوه ، ده هماغسې د توریکۍ مټ ټینګ نیولی و ، دواړه د کتار څوکیو تر مخې تېر شول.
هماغه سړي چیغه کړه!
ـــودرېږه! نجلۍ دې راتښتولې ده!
شېرمحمد پښو ته زور ورکړ ، توریکۍ تېزه پسې روانه وه ، د خیرن تکري پیڅکه یې د یوه مېز پر سر تېره شوه ، نمکدانۍ ورغړېده ، لاندې پر سپینو کاشیو ولګېده ، مالګه باد باد شوه.
دواړه تر ښېښه یي دروازې ووتل ، مخامخ یې پر عمومي سړک منډه ور واخیسته ، د یوه موټر له ټایرونو کرښنده اواز پورته شو ، ودرېد ، د ځنګ ښېښه ټیټه شوه ، یوه ځوان سر راویست ، په خشکه یې وویل:
ـــهی ، لوده ، دهاتې.
شېرمحمد ور ونه کتل ، یواځې ارته سپړمې یې د سوځېدلې ربړ له بویه ډکې شوې. دواړه تر سړک پورې وتل. په پیاده رو کې یې منډه کړه ، شېرمحمد په بیړه شاته وکتل ، د بندو دوکانونو پر سرونو د ګروپونو ژېړې او سپینې رڼا وې ښکارېدلې ، لیرې د هوټل تر مخ په سپینه رڼا کې د تورې دریشۍ والا ولاړ و ، یو لاس یې غوږ ته نیولی و ، بل لاس یې خوځېده ، داسې لکه له چا سره چې په مبایل خبرې کوي.
شېرمحمد یوې کوڅې ته ور تاو شو ، نجلۍ وارخطا وه ، په سړي پسې یې ګړندي ګامونه اخیستل....
دواړو د کوڅې تر پایه په یوه ساه ځانونه ورسول ، پوخ سړک په مخه ورغی ، سړي د نجلۍ مټ پرېښود ، لنډ راتاو شول ، د موټر تېزه رڼا یې پر سترګو ولګېده ، ګامونه یې ورو کړل ، یو کوچینی موټر ، په چټکۍ تر څنګ تېر شو.
شېرمحمد سره ساه واخیسته ، دواړه د سړک پر غاړه غلي روان شول. چوپه چوپتیا وه ، دوی یواځې د څپلو بوټونو او څپلکو د تلیو ټکا اورېدله ، کله کله به له لیرې د یوه موټر ژېړه رڼا د ترلو دوکانونو پر سپینو اهن چادرو ولګېده. نور داسې څه نه وو چې حرکت ولري.
ځای ځا ی به درې ، څلور منزله تامیرونه په مخه ورغلل ،په ځینو کې به د ګروپونو ژیړې او سپینې رڼاوې ښکارېدلې.
دوی ښه شېبه مزل وکړ ، وروسته توریکۍ ودرېده ، په نیولې غږ یې وویل:
ـــچېرې ځو ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شېرمحمد سر وخوړېد.

نجلۍ تر پاخه لښتي ټوپ کړ ، د دوکان پر سيميټي زينه کښناسته.

شېرمحمد يوه شېبه غلی و ، بيا ور مخته شو ، نجلۍ ته مخامخ ودرېد ، د هغې ټکری په غاړه کې پروت و ، تورو ويښتو يې د ګروپ ژېړې رڼا ته سره لمبه کوله.

شېرمحمد د نجلۍ تر څنګ کېناست ، ورو يې وويل:

ــزه نه وم ملامت ، هوټلي شکي شو ، له مجبورۍ مې د(ښځې) نوم واخيست.

تورپيکۍ په غريو کې وويل:

ــکاشکې له هغه سپين ږيري سره تللې وای ، څومره ټينګ شو ، ويل يې چې خپل کور يې دی. اوس به په دې نيمه شپه کې څه کوو ؟

شېرمحمد غلی و.

له مخامخ کوڅې څو کوڅه ډب سپي راووتل ، مخکينی سپی ودرېد ، نورو سپيو هم پښه ونيوله ، يوه شېبه يې په پياده رو کې ناستو بنيادمانو ته وکتل ، بيا د يوه موټر تېزه رڼا پرې ولګېده. سپيو حرکت وکړ ، د سړک په مينځ کې مخ کښته ليکه روان شول ، سرونه يې ځړېدلې وو.

يو موټر ښويه تېر شو ، خو يودم يې بريک ونيو ، بېرته په شا راغی ، د موټر په رڼو ښېښو کې څو ځوانان ښکارېدل ، دوی يوه شېبه پر سيميټي زينه دوو ناستو کسانوته وکتل ، يودم يې وخندل ، د موټر ټايرونه ځای پر ځای تاو شول ، له سلنسر څخه غوټه تور لوګی راووت.

بېرته چوپه چوپتيا شوه. يواځې د تورپيکۍ د ژامو کړپا اورېدل کېدله... شېرمحمد له خپل ځانه تاو شوی څادر خلاص کړ ، د نجلۍ پر اوږو يې واچاوه. تورپيکۍ پورته وکتل ، د ګروپ په ژېړه رڼا کې يې شنې غټې سترګې وځلېدې. بېرته يې سر ټيټ شو.

شېرمحمد وويل:

ــشپه دلته نه شو تېرولی ، ساړه دي. بايد يو ځای پيدا کو.

نجلۍ ولاړه شوه ، دواړو په پياده رو کې حرکت وکړ ، مخکی لاړل ، ليرې ، د دوکانونو په مينځ کې ژېړه لويه ښيښه ښکارېدله ، دوی هماغه لور ته ور وګرځېدل. غټ ګروپ راځوړند و ، ژېړه رڼا ، لاندې پر تور سړک پرته وه.

شېرمحمد ور مخته شو ، پر خوله شوې ښيښه يې لاس تېر کړ ، خوله د مينځ له خوا وه ، نه پاکېده ، تندی يې پر ښيښه ولګاوه ، د اوبو څاڅکی ورغړېد. په رڼه لېکه کې پر هواره قالينچه څو سوځېدلې وچې ډوډۍ ښکارېدلې ،. ور هاخوا د لرګي کوچينی صندوق خلاصه خوله پروت و.

يو ټيټ خوبولی ږغ يې واورېد:

ــنان نيست.

شېرمحمد ښيښې ته نوک ونيو ، ورو يې وټکوله.

دا ځل له دننه پر ښيښه يو لاس تېر شو ، په پاک شوي ځای کې ډنګره پکه ککری ، وړې چوخنې سترګې او سپينه اوږده ږيره ښکاره شول. .

بوډا خپلې سترګې وموښلې ، په غوسه يې وويل:

ــګپه نميفامي ، نان نيست!

يودم غلی شو ، په خړ څادر کې پيچلې نجلۍ ته يې وکتل.

بوډا لويه ښېښه کش کړه ، د شېرمحمد او تورپيکۍ پر مخونو توده هوا ولګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا وويل:
ـــمسافر استين ؟
شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
بوډا ولاړ شو ،. د څنګ دروازه يې خلاصه کړه ، ورو يې وويل:
ـــبياين ، هوا سرد است.
دواړه نانوايي ته ور ننوتل.
بوډا په بيړه زړه برستنه تر کونجه ونيوله ، توشکه يې ور واخيسته ، د تناره تر څنګ يې ويړه کړه ، ورو يې وويل:
ـــبشينين.
دوی کېناستل.
بوډا د بالښت تر څنګ ايښې خولۍ ور پورته کړه ، پر سر يې کېښوده ، و يې ويل:
ـــاز کجا آمدين ؟
کوم ځواب يې وانه ورېد.
ويې خندل:
ـــپشتون استي ؟
شېرمحمد لنډ ځواب ورکړ.
ـــهو.
بوډا هماغسې په خندا کې وويل:
ـــفارسي ميفامي ؟
ځواب يې وانه ورېد.
ـــد کوم وطنه راغلې يې ؟
ـــله غزني.
د بوډا خندا زور ونيو ، په خوند يې وويل:
ـــشه ، شه ، شه ، د زيارتونو وطن راغلی يې.
يو دم يې خپل ښی لاس د سلامۍ په بڼه خپل تندي ته ورنږدې کړ.
ـــسلام ، سلام ، زيارتونو ته سلام.
لاس يې کښته کړ ، په ماته ، ګوډه پښتو يې وويل:
ـــمسافر خانه ته چرا نه يې تلی ؟
شېرمحمد وويل:
ـــپيدا مو نه کړه ، نابلده يو.
تورپيکی ور وکتل ، د شېرمحمد سر وخوړېد.
بوډا وخندل:
ـــډوډی مو خوړلې دئ ؟
ـــنه!
ـــنن له غزني راغلی يې ؟
شېرمحمد وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــهو ، سهار لمانځه مال له کوره راووتو ، ټوله ورځ مو مزل وکړ ، هرات ته د شپې په دولسو راورسېدو.
بوډا مخامخ پر دېوال را ځړېدلي خيرن ساعت ته وکتل ، پاو باندې يوه بجه وه. ورو ولاړ شو ، خنک ته اېښې تر موز يې راواخيست ، خيرنو پيالو ته يې لاس ور وغځاوه ، دواړه پيالې يې له چايو ډکې کړې ، دوې ، درې وچې سرې ډوډۍ يې پر اخبار کېښودې. ورو يې وويل:
ــبخور!
شېرمحمد وچې ډوډۍ ته لاس ور تيټ کړ.
تورپيکی ورو وويل:
ــورته ووايه ، آغا نه پېژني ؟
شېرمحمد ور وکتل ، د نجلۍ په سپينو بغورو کې سرخي ښکارېده.
شېرمحمد وخندل:
ــاصلي نوم يې څه دی ؟
ــمامد حنيف ، انجنير دی!
بوډا وخندل:
ــپه څوک پسې ګرځې ؟
شېرمحمد وويل:
ــخور يې ورته ناسته ده ، نا بلده يو ، درک يې نه شو مالومولی.
د بوډا خندا زور ونيو.
ــهرات لوی شار است ، اګه ادرس نه وي درسره ، نه شي پيدا کولای.
تورپيکۍ يې په خبرو کې ور ولوېده:
ــد کور تر خنګ يې هسک منارونه دي.
بوډا هماغسې په خندا کې وويل:
ــهلته خو زياد کورونه وجود شته. خير ،منارونه پيدا کول اسان است ، هر ټکسي وان ته ووايې ، رسوي . دواړه غلي شول. د دېوالي ساعت ټکا اورېدل کېدله ، کله کله به د چايو د سورولو (څښلو) غږ هم پورته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۳)

شېرمحمد جټکه وخوړه ، د لاوډ سپیکر تېز غږ یې په غوږو ننوت ، اذان و. شاوخوا یې وکتل ، تورپیکۍ تناره ته نږدې پرته وه ، خړ ځادر پرې هوار و. بوډا هم له ډک تشت لندو وړو څخه کوچینۍ ذغالي (پېړې) بېلولې.

شېرمحمد کېناست ، لونګۍ یې تر سر تاو کړه.

د بوډا خوبولی غږ یې واورېد:

ـــخوب وکړ ؟

شېرمحمد سترګې وموښکلې:

ـــهو

بوډا وویل:

ـــاوس شاګردان به راځي ، شپه تېر شو ، نور به لاړه شي.

شېرمحمد ساعت ته وکتل ، پاو کمې پنځه بجې وې. پر ښیښه یې لاس تېر کړ ، د باندې لا تیاره وه. ورو یې وویل:

ـــتورپیکۍ !

نجلۍ ویده وه.

سرې خپل غږ په زوته کړ!

ـــتورپیکۍ !

ځادر وښورېد.

شېرمحمد وویل:

ـــسهار دی ، ځو به ، نانوایي ته خلک راځي.

نجلۍ کېناسته ، ټکرى یې پر سر سم کړ.

بوډا وویل:

ـــټکسي موتروان مناړونه مالوم دي.

شېرمحمد بوډا ته لاس ورکړ او له نجلۍ سره یو ځای له نانوایي ووت. د باندې تیاره وه ، پورته ستورې ځلېدل ، سوړ باد چلېده.

دواړه د سړک پر غاړه ورو روان ول ، چوپه چوتیا وه ، کله کله به د جارو کرښنده اواز پورته شو. دوی تر سړک واوښتل ، ځلور لارې په مخه ورغله ، یوه تن یوه اوږ ده جارو سړک ته نیولی وه ، خاورې یې جارو کولې.

دواړه ورمخته شول ، سړی له سنه پوخ ښکارېده ، د جامو له پاسه یې نارنجي رنګ ارت جمپر اغوستی و ، هماغسې یې سړک جارو کاوه.

شېرمحمد ورو وویل:

ـــمناړونو ته کومه لاره تللې ده.

سړي هماغسې جارو وهله ، پرته له دې چې سر پورته کړي ، په لاس یې لوېدیځ لورته اشاره وکړه.

دوی تر سړک واوښتل. دوه سړکونه ول ، په مینځ کې یې تر یوه ځایه بې پاڼي بوټې او لغړ نیالګۍ ښکارېدل. ور هاخوا د ګروپونو رڼا دومره زوروره نه وه چې څه دي ښکاره شي.

دوی ښه شېبه مزل وکړ ، ختیځ لور ته اسمان روڼ ښکارېده ، ځای ځای به د دوکانونو د اهن چادرونو د پورته کېدو کرښنده اوازونه پورته شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ځای له یوې کوڅې څو تنه راووتل ، ځینې په پټو ګانو کې پټ ول ، نورو یې د خپلو جمپرونو او کورتیو په جیبونو کې لاسونه ننه ایستي وو. ټول ځوړند سرونه تېر شول.
شېرمحمد پښه ونیوله ، تورپیکۍ ته یې وکتل ، ورو یې وویل:
__جومات دی ، زه به خدای یاد کم.
نجلۍ د دوکان مخې ته ودرېده. شېرمحمد څو ګامه واخیستل ، کړپ شو ، شاته یې وکتل ، تورپیکۍ ته نږدې ، یوه ځوان د دوکان دروازه خلاصوله ، نجلۍ ته یې وچې سترګې نیولې وې.
بېرته ورغی. تورپیکۍ ته یې اشاره وکړه ، دواړه د سړک پر ژۍ روان شول.
د یوه موټر غږ یې واورېد ، شېرمحمد ور وکتل ، ژېړ او سپین رنګ یې درلود. لاس یې ورته وخوځاوه. موټر بریک ونیو ، پاو ورسته د هسکو مناړونو تر څنګ کښته شول.
مناړونه تر غاړې پورته ژېړبخون ښکارېدل. خو لاندې کورونه لا په سیورې کې پراته ول ، پر پراخ پاخه سړک یو یو موټر تېرېده.
ځینې خلک په کارونو پسې روان ول ، تر خولو یې سپین تاوونه پورته کېدل. شېرمحمد یوه دوکان ته ور وګرځېد ، له دوکاندراه یې د انجنیر محمد حنیف د کور پوښتنه وکړه ، هغه نه پېژاند. بیا یې پر بایسکل سپور ځوان ودراوه ، ځوان هم د (نه) ځواب ورکړ.
وروسته له تورپیکۍ سره یو ځای تر پاخه سړک واوښت ، بلې کوڅې ته داخل شول ، یوه ماشوم له نل څخه اوبه وړې. ورغی ، په ژبه نه شو ورسره پوه.
دوې ، درې ، څلور کوڅې وکتې ، څوک چې به په مخه ورتلل ، دراوه به یې ، خو یوه ته هم د انجنیر حنیف کور نه و مالوم.
د سهار نهه بجې شوې ، دواړه وږي ول ، تودې ډوډۍ یې راواخیستې ، په کوڅه کې د یوه بند دوکان مخې ته د لرګي پر تخت کېناستل.
غلي ول ، د دواړو ژامې خوځېدلې ، وچه ډوډۍ یې خوړه.
شېرمحمد نجلۍ ته وکتل ، پزه او بغور یې سره ول ، ورو یې وویل:
__یخنې دې کیږي ؟
تورپیکۍ د (نه) په اشاره سر وخوځاوه. بېرته یې له ډوډۍ څخه وړه ګوله ور بېله کړه.
نږدې ناره شوه!
__نان خشک ، اهن های کهنه... دارین ، میخریم!
دواړو ور وکتل ، یو بوډا په لاسي کراچۍ پسې روان و. کراچۍ له زړو اوسپنو او شلېدلو پلاستیکي چوټو (خپلکو) ډکه وه.
شېرمحمد ولاړ شو ، له بوډا یې د انجنیر حنیف د کور پوښتنه و کړه. بوډا دریېمې دروازې ته ګوته ونیوله.
تورپیکۍ په چټکۍ ور مخته شوه. په بیړه یې وویل:
__د غزني دی ، دلته په کومه موسسه کې کار کوي.
بوډا وخندل:
__ها ! پشتون است.
تورپیکۍ په لاس کې نیولې ډوډۍ پر اوسپنو کېښوده. منده یې واخیسته.
شېرمحمد پسې وکتل. د نجلۍ ټکرۍ په غاړه کې پروت و ، تور پیچلې ویښته یې پورته پورته غورځېدل..
کړپ شو ، په لرګیني دروازه ننوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا ناره کړه.

ـــنان خشک ، اهن های کهنه... دارین ، میخریم!

کراچۍ حرکت وکړ ، شېرمحمد لاس ور وغځاوه ، توده ډوډۍ يې ورپورته کړه ، خپله برخه يې پر اوسپنو کېښوده.

يوه شېبه ودرېد ، لينګي يې لړزېدل ، زړه يې سستي ورکوله ، د ورکې احساس ور لوېدلی و.

تخت ته ورغی ، څادر يې ورپورته کړ ، سترګې يې له اوښکو ډکې وې ، دروازې ته يې وکتل ، څنځير لا ټال خوړ.

يو دم تيرې چيغې شوې ، دوازه په تېزۍ خلاصه شوه ، تورپيکۍ په منډه کوڅې ته راووته.

په دروازه کې دوه تنه ودرېدل ، چاغه په عمر پخه ښځه او د هغې په عمر ډنګر نارينه.

شېرمحمد منډه ور واخيسته ، ښځه په غوسه وه ، له خولې يې لاړې بادېدلې ، په خشکه يې وويل:

ـــد غله لورې ، په رڼا ورځ د خلکو کورونو ته ورځې.

تورپيکۍ ، ټيټ سر ، غلې ولاړه وه ، له خيرن تور ټيکري نه راوتلي سپين لاسونه يې لړزېدل.

شېرمحمدپه وارخطايي وويل:

ـــپام ، پام يې نه و ، دې وېل چې د خور کور يې دی.

ډنګر سړی په خبره کې ور ولوېد:

ـــچوپ! د انسان به هم دومره پلنه پزه وه! دروازه مو نه شوای ټکولای ؟

دواړه کور ته ننول ، دروازه په شدت له چوکاټ سره ولګېده.

تورپيکۍ وارخطا وه ، ټکری او لمن يې لړزېدل.

شېرمحمد وويل:

ـــراځه!

نجلۍ څورند سر پسې روانه شوه. دوی د کوڅې تر پايه پټه خوله ول.

شېرمحمد وويل:

ـــخوا مه بدوه.

ځواب يې وانه ورېد.

شاته يې وکتل ، تورپيکۍ ځوړند سر ولاړه وه.

شېرمحمد ورغی ، نجلۍ ژړل....

سړي وويل:

ـــزړه دې مه خوره ، قول دی ، د خور کور به دې پيدا کوم.

تورپيکۍ شنې سترګې ور واړولې ، بغور يې لانده ول.

شېرمحمد وخندل:

ـــزړه ته مې نه لوېده چې ته به دومره کمزورې يې.

د نجلۍ سر وخړېد.

شېرمحمد وويل:

ـــهه! واخله.

تورپيکۍ ور وکتل. سړي توده ډوډۍ ورته نيولې وه.

نجلۍ په غريو کې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ زړه ته مې نه کېږي.
د شېرمحمد لاس هماغسې غځېدلی پاتې شو. نجلۍ ډوډۍ ور واخیسته.
ورو یې وویل:
ــزما له لاسه سپک شوې.
شېرمحمد وخندل:
ــ دا خبرې راځې.
حرکت یې وکړ ، څو ګامه یې واخیستل ، غوږ یې ونیو ، د سړک پر وړو تیږو د چوټو د لګېدو اوازونه ورپسې ول.
دوی تر یوولسو بجو په کوڅو کې وګرځېدل ، خو درک مالوم نه شو ، اخر یو چا مشوره ورکړه چې نوې ښار ته لاړ شي ، هلته موسسې ډېرې دي. کېدای شي کوم چاته مالوم وي.
دواړه په ټکسي کې کېناستل ، شل دقیقې وروسته په نوي ښار کې ول.
ښکلې سیمه وه ، پراخې او پاکې کوڅې یې درلودې ، پاخه ، عصري کورونه ډېر ول. د ځینو کورونو مخې ته د لرګي غرفې ښکارېدلې ، ځای ځای مسلح کسان ولاړ وو.
شېرمحمد یوې غرفې ته ور وګرځېد ، د انجنیر حنیف پوښتنه یې وکړه ، منفي ځواب یې واورېد.
بلې کوڅې ته لاړل ، له یوه ښکلي درې پوړیزې ودانۍ د تورو ښېښو موټر راووت ، شېرمحمد لاس ورته وخوځاوه ، مخکینۍ ښېښه کښته شوه ، دوه ځوانان ناست ول ، شېرمحمد د انجنیر حنیف نوم واخیست ، ویې ویل چې په کومه موسسه کې کار کوي ، خو مقابل لوري د موسسې د نوم پوښتنه کوله.
دوی د غرمې تر یوې بجې سرګردانه ول ، څو کوڅې یې وکتې ، نتیجه یې مالومه نه شوه.
دواړه ستړي ستومانه یوه پوخ دېوال ته کېناستل ، یو وسلوال راغی ، له هغه ځایه یې ولاړ کړل.
په بله کوڅه کې ډله نجوني په مخه ورغلې ، تولې یو رنګ ښکارېدلې ، تورې جامې یې په تن وې ، پر ویښتو یې سپین لنډ ټکري پراته ول. له هرې یوې سره بکس ښکارېده.
تورپیکۍ په بیړه له یوې نجلۍ وپوښتل:
ــمامد حنیف پیژنې ؟ انجنیر دی.
نجلۍ په حیرانۍ ورته وکتل ، غلې ترې تېره شوه.
نورې نجونې په مخه ورغلې ، هماغسې جامې یې اغوستې وې ، خبرې یې کولې ، خندل یې...
دوی د کوڅې سر ته ورسېدل ، نجونې ډېرې شوې ، تولې د یوه دوه منزله لوی تامیر له عمومي دروازې راوتلې.
مختلفې ونې یې درلودې ، وړې ، منځنۍ او لوړې ، خو ټولو یو رنګه جامې اغوستې وې.
تورپیکۍ سپین دیوال ته ولې ولګول ، شېرمحمد هغې ته نږدې کېناست. ورو یې وویل:
ــمکتبی دي.
تورپیکۍ سوړ اسویلی ویست:
ــزما د خور لور هم مکتب ته ځي.
غلې شوه ، دې به هرې تېرېدونکې نجلۍ ته په ځیر ځیر کتل....
مخامخ دوه له عمره پاخه نارینه را روان ول.
شېرمحمد وویل:
ــزه به د انجنیر حنیف پوښتنه وکم.
ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورپیکی غلې وه ، شېبه وروسته ، درې نجونې ورته ودرېدې.
تورپیکی مخ ور واړاوه ، یوې نجلۍ چې تر دوو نورو په ونه لوړه ښکارېده ، وویل:
ـــڅوک غواړې ؟
تورپیکی په بیړه ځواب ورکړ ؛
ـــانجنیر حنیف پیژنی ؟ دلته په یوه موسسه کې کار کوي ، اصل د غزني دی.
نجونو یوبل ته وکتل...
تورپیکی وویل:
ـــخور مې ورته ناسته ده.
له ونې لوړې نجلۍ د (نه) ځواب ورکړ.
دوهمې نجلۍ چې مخ یې د نوې ځوانۍ په دانو ډک وو ، وویل:
ـــویښته دې تونې کړېدې ؟
تورپیکی په حیرانۍ ورته کتل....
له ونې لوړې نجلۍ وخندل:
ـــکلیوال خلک تونې نه پیژني ، ویښته یې خدایي همداسې ښکلي او زیړه دي.
دریمه نجلۍ په خبره کې ور ولوېده:
ـــدا طبیعي ښایست لري ، ته ورته وګوره ، تکې شنې سترګې یې دي ، نرۍ پزه او وږه خوله. ما په تلویزیون کې کټ مټ ددې په څېر نجلۍ لیدلې ده ، په انګلستان کې د ښکلا ملکه شوه.
تورپیکی په حیرانۍ ورته کتل...
له ونې لوړې نجلۍ وخندل:
ـــبس! یواځې تود حمام او پاکې جامې غواړي ، خدایکه یې په ټول هرات کې جوړه پیدا کې.
نارینه دروند غږ یې واورېد:
ـــنه یې پیژانده.
نجونو ور وکتل ، د شېرمحمد سر وځړېد.
خندا په ستونو کې راټوله شوه ، وړې نجلۍ پخ وهل ، په زوټه یې وخندل ، نورو دوو ، خپلو خولو ته ټکري ونیول.
تورپیکی په بیړه ولاړه شوه ، شنې ، غټې سترګې یې رډې راوختې ، په غوسه یې وویل:
ـــولې خاندی ؟ خپلو مخونو ته مو نه دي کتلي ، تر تاسې خو اوس هم ښایسته دی.
ټیټه شوه ، وړه ډبره په ګوتو ورغله ، نجونو منډه کړه.
شاوخوا یې وکتل ، څو نجونې ولاړې وې ، په حیرانۍ یې ورته کتل...
شېرمحمد ته یې سترګې ور واړولې ، څمکې ته یې کتل ، حرکت یې نه درلود.
د تورپیکی شونډې وخوځېدې:
ـــد سپي لورانو.
یودم یې سرې تر لاس ونیو ، په زوټه یې وویل:
ـــځه! له دې ځایه ځو.
حرکت یې وکړ ، شېرمحمد د ماشوم غونډې پسې روان و.
تورپیکی له ځان سره ډونګېدله....

(c) ketabton.com: The Digital Library

يودم ودرېده ، لاس ته يې وكتل ، ګوتې يې سستې شوې. سر يې وځړېد.
شېرمحمد مخ ور واړاوه ، د نجلۍ اوربدو بڼو پر سپينو غومبرو تېره سيوري جوړ کړي ول.
د سرې ورې سترګې له اوښکو ډکې شوې ، ورو يې وويل:
__خو زه له دې خبرو سره عادت يم.
تورپيکۍ نيغ ورته وکتل ، شنې ، زيړې سترګې يې له غوسې ډکې وې ، په خشکه يې وويل:
__خپلو ځانونو ته يې پام نه و ، سمې شيشکې وې.
شېرمحمد وخندل:
__راځه ، نورې کوڅې لا پاتې دي.
روان شو ، مخکې لاړ ، تر خنګ يې وکتل ، تورپيکۍ په ټيټ سر ګامونه پسې اخيستل ، له خړ ټکرې راوتليو پېچلو ويښتو يې لمر ته سره بخونه رڼا کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(١٤)

يوه تنکۍ ځوان د کوټې دروازه خلاصه کړه ، په کيلي بند کې ټومبلې لويه کيلې يې د خيرن ميز پر سر کېښوده ، پخپله له کوټې ووت.
تورپيکۍ د وره له ليخکي پښه واړوله ، کوټه وړه وه ، پر سره خيرن فرش يو دوه نفره کټ ايښی و. پر توشکه کاٹ شوي کمپله ښکارېدله.
شېرمحمد ورغی ، په کوټه کې بله وړه دروازه يې ټيله کړه ، تشناب و ، په يوه زاړه کوچيني سطل کې اوبه ښکارېدلې ، د اوبو پر سر سره ډولچه ګرځېدله...
ور يې پورې کړ ، تورپيکۍ ته يې وکتل ، پر کټ ځوړند سر ناسته وه.
شېرمحمد وويل:
__بله چاره نه وه.
کوم غبر يې وانه ورېد.
شېرمحمد لوېې اورسۍ ته ودرېد ، لاندې ګڼه ګونه وه ، خلک يوې بلې خوا ته روان ول ، پر پراخ پاخه سړک د روانو موټرو اوږدې ليکې ښکارېدلې. پرته له دې چې تورپيکۍ ته وګورې ، ويې ويل:
__دا ځای لا ښه دی ، نه يې تذکره غوښته او نه يې هم د پلار ، نيکه پوښتنه کوله.
نجلۍ هماغسې غلې ناسته وه.
د سرې شونډې وخوځېدې:
__زه د باندې ځم ، ماښام دی ، ورځ مو په لوږې تېره کړه ، د خوړو له پاره بايد يو څه راوړم.
تورپيکۍ په بيره ورته وکتل.
شېرمحمد وويل:
__دروازه به د باندې له خوا درپسې بنده کم.
کيلي يې ور واخيسته ، په وره کې يې نوک ونيو ، ورو يې وويل:
__په ما باور ولره.
د باندې ووت ، يو ځل يې بيا مساپرخانې ته وکتل ، ده په شنه رنګه لوحه کې د کټ رسم په نښه کړ.
په پياده رو کې مخکې لاړ ، اذان يې واورېد ، جومات و ، ور وګرځېد ، د ماښام فرض يې په ملا پسې ادا کړل.
يوه لحظه کېناست ، کونج ته ناست تنکي ځوانان زنګېدل ، تلاوت يې کاوه.
سړک ته ووت ، ګروپونه بل ول ، غوړ بوی يې په سپږمو ننوت ، چپلي کباب پخېده ، ورغی ، دوه خوراکه يې په اخبار کې ورته تاو کړل.
درې پاوه وروسته چې يې کله د کوټې د وره په کولپ کې کونجي (کيلي) تاوه کړه ، ګروپ بل و ، تورپيکۍ ورسۍ ته نږدې ناسته وه.
نجلۍ د وره له کړپ سره په بيره ولاړه شوه ، دوه ګامه مخکې راغله ، په غريو کې يې وويل:
__څه شوي ؟
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل ، د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې وې ، وارخطا ښکارېده.
شېرمحمد وويل:
__څه خبره ده ؟
د تورپيکۍ سر وځړېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ اندېښنه مې شوه.
د شېرمحمد پښې مرې شوې ، پر تندي يې نرۍ خوله راغله ، لاړ او پر کټ کېناست.
باور يې نه راته ، اخر داسې نجلۍ پيدا شوه چې دده په اړه اندېښنه وکړي ، دا اندېښنه څومره خوږه وه ، ډېره خوږه ، له خونده ډکه.
ده په دې شنو سترګو کې څو ځله اوښکې ليدلې وې ، خو اوسنيو اوښکو توپير درلود ، ډېر توپير ، دا شنې سترګې دده له پاره له اوښکو ډکې وې. د داسې چا له پاره چې ټولې دنيا ملنډې پرې وهلې ، هيڅ يوې نجلۍ په مينه نه و ورته کتلي ، يوه هم نه وه پسې خپه شوې ، خو په لومړي ځل يوه نجلۍ په ده پسې اندېښمنه وه.
د سرې په سترګو کې اوښکې راټولې شوې ، د کلي نجونې يې سترګو ته ودرېدې ، هغوی هم اوښکې تويې کړې وې ، خو له خندا ، ډېرې خندا ، بېواکه خندا ، دومره خندا چې پای يې اوښکې وې. خو د تورپيکۍ اوښکو توپير درلود ، دا اوښکې د اندېښنې علامه وه ، په ده پسې اندېښنه ، داسې اندېښنه چې د زړه له تله وه ، يوه ښکلې ، له حيا ډکه اندېښنه.
دا له خونده ډکه اندېښنه ډېره ونه غځېده. د کوټې ور ټکېدلی و. شېرمحمد ولاړ شو ، هماغه تنکی ځوان و. دی نيغ تشناب ته لاړ ، سوځېدلې ګروپ يې بدل کړ ، بېرته له کوټې ووت.
شېرمحمد پر لاسونو سرې اوبه تويې کړې ، پر کټ کېناست ، مېز يې ور وښوياوه. ورو يې وويل:
ــ راځه.
تورپيکۍ ور وکتل ، سرې ګوله جوړوله.
نجلۍ وويل:
ــ زړه ته مې نه کيږي.
شېرمحمد په ډکه خوله وويل:
ــ ام م م ، خوند يې بد نه دی. راځه ، ټوله ورځ مو په ګرځېدو تېره شوه. د سهار له وچې ډوډۍ پرته مو څه خوړلي دي ؟
ځواب يې وانهورېد.
نجلۍ ته يې وکتل ، په تندي يې ډومبک ډومبک خوله پرته وه.
ورو يې وويل:
ــ تبه دي ده ؟
د تورپيکۍ ډکې شونډې وخوځېدې.
ــ هو ، مړه تبه.
شېرمحمد ولاړ شو.
نجلۍ په حيرانۍ ورته وکتل.
سرې وويل:
ــ ګولۍ درته راوړم.
تورپيکۍ په خبره کې ور ولوېده:
ــ نه ، ښه يم.
شېرمحمد وويل:
که دې تبه ډېره شوه ، بيا ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب يې وانه ورېد.
نجلۍ له اورسۍ د باندې کتل ، د کروپونو ژېړه رڼا ، لاندې پر روانو ، سرتورو سرونو او خوليو لګېدله.
سرې کېناست ، بله ګوله يې شونډو ته ورنږدې کړه ، بېرته يې کېښوده ، چټک ولاړ شو او له کوټې ووت.
لنډه شيبه وروسته بېرته راغی ، دوه پاکټه ګولۍ او يو کوچينی بوتل اوبه يې پر ميز کېښودل. نجلۍ ته يې وکتل ، هماغسې اورسۍ ته نږدې ناسته وه.
شېرمحمد وويل:
ــ د ډاکټر خبره درته کوم. مخکې تر ګوليو بايد يو څه وخورې.
توريپکۍ ولاړه شوه ، يوه ټوټه چپلي کباب يې په لږه ډوډۍ کې ونغاړه ، بوتل او ګولۍ يې ور واخيستې ، بېرته اورسۍ ته ور وګرځېده.
ښه شيبه ووته ، شېرمحمد ور وکتل ، توريپکۍ د بوتل سر نه شوای خلاصولی. ورغی ، د بوتل له سره يې زيړې ګوتې راتاوې کړې ، کړپ شو ، پلاستيکي سرپوښ لاندې ولوېد.
ولاړ شو ، څادر يې هوار کړ ، نهه رکاته وروسته چې يې کله دعا کوله ، د غاښونو ټکا يې واورېده. مخ يې واړاوه ، نجلۍ لړزې اخيستې وه.
ورو يې وويل:
ــ ته بايد پرېوزې ؟
ــ خو ما لمونځ نه دی کړی.
سرې څادر ور پرېښود.
کله چې توريپکۍ د وروستيو دريو رکاتو سلام وګرځاوه. کټ ته يې سترګې ور واوښتې ، لويه ، کمپله ورباندې هواره وه ، يو بالښت کم و. شېرمحمد ته يې وکتل ، اورسۍ ته نږدې يې پلتۍ وهلې وې ، بالښت يې پر ځنګنو پروت و ، غټ ، زيږه لاسونه يې پر بالښت ايښې ول.
توريپکۍ وويل:
ــ ته پر کټ ويده شه.
شېرمحمد وخندل:
ــ نه ، ځمکه ښه ده.
ــ نو کمپله در واخله.
شېرمحمد وويل:
ــ يوه کمپله ده ، ته تبه لرې. سړه تبه.
نجلۍ وويل:
ــ خو يخني ده. لاندې لاړ شه او له هوټلي بله کمپله راواخله.
سرې وخندل:
ــ نه غواړم چې بيا کوم چا ته شک ور ولوېږي ، زه عادت يم ، يو وخت مې د مالونو سوداګرې کوله ، ډېرې سړې شپې مې په سارا کې له کمپلې پرته ستورو ته تېرې کړېدي ، بس ، په دې يوه څادر کې ګوزاره کولی شم. کوټ مې هم تود دی.
توريپکۍ څه ونه ويل ، لاړه او په کمپله کې ننوته.
شېرمحمد د کوټ ځنځير کش کړ ، څادر ته يې لاس ور وغځاوه ، اوږد پرېوت.
ښه شيبه ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو یې وویل:
سهار به بیا منارونو ته ځو ، دا وار به د سړک بله غاړه پسې ګورو.
ځواب یې وانه ورېد.
غوږ یې ونیو. د یوه ، نیم موټر له تېرېدو وروسته به ، د نجلۍ د ساه ایستلو یو رنګه منظم اوازونه اورېدل کېدل.
ولاړ شو ، ګروپ یې مړ کړ ، بېرته په خپل ځای پرېووت. د مخامخ تامیر د ګروپونو رڼا د کوټې پر دېوالونو لګېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۱۵)

غرمه وه ، نری نری باران اورېده ، شېرمحمد او تورپیکۍ ځوړند سرونه په یوه کوڅه کې روان ول. ګامونو یې له ځمکې ختېه جلا کوله...دواړه غلي ول.

یوې بندې غرفې ته ور وګرځېدل ، لاندې ځمکه وچه وه ، د باران څاڅکي پورته له اهن چادره په جوړ شوي سایبان لګېدل.

دواړه ودرېدل.

شېرمحمد په سترې غږ وویل:

__ښه! اوس ؟

ځواب یې وانه ورېد.

سرې کیڼ لورته وکتل ، کوڅه پاخه سړک ته وتلې وه. هیڅوک هم نه و ، لیرې یو یو موټر تېرېده.

شېرمحمد وویل:

__سهار اوه بجې راوتلې یو ، غرمه شوه.

تورپیکۍ ځمکې ته کتل...

سرې مخ ور واړاوه ، د نجلۍ له سپینې زنې ، رانه څاڅکي څڅېدل...کېناست ، د لرګي غرفې ته یې ملا ولګوله ، له ځمکې یې یو خلۍ ور پورته کړ ، په خاورو کې یې کرښې لیکې وایستلې.

چوپه چوپتیا وه ، په اهن چادر د باران یو لاس څاڅکي لګېدل ، د لندو خاورو بوی ته.

تورپیکۍ سوړ اسویلی ویست ، ورو یې وویل:

__هماغه سیند ښه و ، اوس به ببغمه وم.

شېرمحمد سر پورته کړ ، نجلۍ د مخامخ بام له ناوې څخه راتوېدونکو اوبو ته کتل ، څو پېچلې نرې ویښته یې پر سپینه غاړه سرېښ ول.

شېر محمد ولاړ شو ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو یې وویل:

__زړه دې مه خوره ، زه خو یم ، پیدا به شي.

نجلۍ هماغسې ناوې ته کتل... ورو یې وویل:

__ته مهربانه یې.

د سرې سر وځړېد. سترګې یې له اوښکو ډکې شوې ، یوه شېبه غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

__راځه! سړک ته به وخېژو ، چېرې به ډوډۍ وخورو ، کېدای شي باران ودرېږي ، نورې کوڅې لا پاتې دي.

روان شو ، شاته یې مخ واړاوه ، تورپیکۍ په خپل ځای ولاړه وه ، ده ته یې کتل.

شېرمحمد وخندل:

__راځه!

نجلۍ حرکت وکړ ، دواړه غلي روان ول ، د سرې په زړه کې د نجلۍ وروستۍ خبره په تکرار ډول راګرځېده:

ته مهربانه یې ، ته مهربانه یې ، ته...

شېرمحمد پر پاخه سړک بوټونه ټکوهل ، مرې ختې ترې تویې شوې ، خو لا یې هم ذهن د نجلۍ وروستۍ جملې نیولی و.

ته مهربانه یې ، ته مهربانه یې ، ته...

د موټر تېز هارن یې په غوږو ننوت ، ټوپ یې کړل ، یوه سره رنګه کرولا یې تر څنګ تېره شوه ، خړې اوبه باد شوې ، د سرې پر پایڅو ولګېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېرمحمد په خشکه وویل:
ــد غوا زویه.
تورپیکۍ ته یې وکتل ، سترګې یې رډې راختلې وې ، په هماغه موټر پسې یې کتل...
نجلۍ ناڅاپه چیغه کړه!
ــاوښی مې.
په موټر پسې یې منډه واخیسته ، بل موټر بربک ونیو ، شېرمحمد تر لاس ونیوله ، په بېړه یې وویل:
ــکومه دی ؟
ــپه ها ، هاغه موټر کې.
ــکوم موټر ؟
ــهاغه سور موټر ، هماغه چې تاته یې اوبه در وپاشلې.
شېرمحمد یودم منډه واخیسته ، تېزه منډه ، تورپیکۍ پسې کتل ، دی ګړندی روان و ، یو ځل د سړک مېنځ ته ورغی ، د موټرو هارنونه پورته شول ، بېرته یې د سړک ژۍ په مخه ورکړه ، له پښو څخه یې خړې اوبه بادېدلې ، پټکی ورنه ولوېد ، ده د لېونیانو په څېر منډې وهلې...
تورپیکۍ ګړندۍ پسې روانه وه ، مخکی لاړه ، لوند پټکی یې له خړو اوبو وړپورته کړ ، په خپله سینه پورې یې ونیو. موټر په یوه کوڅه ننوت ، خو سړي لا په پاخه سړک منډې وهلې.....شېبه وروسته دی هم تر راوتلې دېواله پټ شو.
وخت ووت ، تورپیکۍ د کوڅې خولې ته ورسېده. شېرمحمد را روان و ، خوله یې له خندا نه سره تولېده ، له خوشالۍ یې چیغه کړه!
ــما نه درته ویل چې پیدا کوو یې ؟
تورپیکۍ ورته وکتل ، د سړي ټول بدن په ختو لړلی و ، له ښي لستوڼي څخه یې خړې اوبه څڅېدلې...
شېرمحمد په بېړه پټکی ور واخیست ، پر خولۍ یې ژنګ پنګ تاو کړ ، په خندا یې وویل:
ــپیدا شو ، اخیر پیدا شو.
تورپیکۍ غلې ولاړه وه ، سړي ته یې کتل...
شېرمحمد وویل:
ــراځه!
نجلۍ پسې روانه شوه.
شېرمحمد یو دم ودرېد ، تورپیکۍ ته یې وویل:
ــډاډه یې چې انجنیر حنیف و ؟
نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
سړي یودم وخندل:
ــبس! ستړیا دې ختمه شوه ، ته به خپلې خور ته ورشې او زه...
ناڅاپه غلی شو ، په سترګو کې یې اوښکې راټولې شوې ، ترخه موسکا یې پر خړو شونډو وغځېده ، خپله خبره یې بشپړه کړه:
ــاو زه به غزنې ته.
تورپیکۍ ورته کتل....
شېرمحمد یودم وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــاوس نو خوشاله اوسه ، خوشاله
مخ يې واړاوه ، روان شو. د يوې کوڅې په خوله کې ودرېد ، ويې ويل:
ـــموټر دلته راتاو شو.
توريپکۍ مخامخ وکتل ، کوڅه لنډه وه ، دواړو خواوو ته لس ـــدولس کورونه ښکارېدل. پای ته يې زراعتي ځمکې پرتې وې.
شېرمحمد وويل:
ـــموټر لېږي و ، خو غلط نه يم ، په همدې کوڅه کې راتاو شو. بس ، په دې لسو ، دولسو کورونو کې يو کور ستا د اوښې دی.
توريپکۍ غلې ولاړه وه ، شېر محمد ته يې کتل...
له يوه کوره يو تنکی ځوان راووت ، پر سر يې شکرۍ اېښې وه.
شېرمحمد ور مخته شو ، په بېړه يې وويل:
ـــد انجنير حنيف کور کوم يو دی ؟
هلک مخامخ ګوته ونيوله:
ـــهاغه! سپينه لويه دروازه چې لري. هاغه دوه منزله نخودي رنګه کور.
سړي په خبره کې ور ولوېد:
ـــد غزني دی.
هلک وويل:
ـــهو ، زامن يې له ما سره يوځای مکتب ته ځي ، مشر يې شفيق نوميږي ، بل يې عتيق ، وړه خور هم لري ، وحيده ورته وايي.
شېرمحمد توريپکۍ ته مخ ور واړاوه ، هغې ځمکې ته کتل.
هلک وويل:
ـــزه نانوايي ته ځم ، زغالي لنډېږي.
شېرمحمد ورغی ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو يې وويل:
ـــبيا خو غلط نه يو راغلي ؟
توريپکۍ غريو واخيسته:
ـــنه.
شېرمحمد وخندل:
ـــنو بيا ولې ژاړې ؟
نجلۍ غلې وه.
شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، سره ساه يې وايسته ، ورو يې وويل:
ـــښه نو ، ما په خپل قول وفا وکړه ، ستا د خور کور پيدا شو ، زه بايد لاړ شم.
توريپکۍ په غريو کې وويل:
ـــدا درواخله.
شېرمحمد سر هسک کړ ، نجلۍ درې د سرو زرو بنګړي ورته نيولي وو.
سړي ترخه وخندل:
ـــملنډې وهې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د توريپکۍ سلګۍ شوې:
__ما درته ويلي و چې تر هراته مې ورسوه ، بنګړي يې ستا.
د شېر محمد د تندي ګونځې سره ورغلې:
__خو ما د پيسو له پاره نه يې راوستې.
يودم يې وخندل ، جيب ته يې لاس کړ ، نمجن نوټونه يې راويستل. ورو يې وويل:
__ما حساب هم درسره ونه کړ ، خو خدای شته ، ستا يوه روپۍ مې هم بيځايه نه ده لګولې. بس ، يواځې يو زرګون راوبخښه ، د بېرته تګ کرايه نه لرم.
توريپکۍ په غريو کې وويل:
__په جېب کې يې واچوه.
__خو
نجلۍ په خبره کې ورولوېده:
__مه مې شرموه.
سرې پيسې جېب ته کړې ، کله چې يې لاس راويست ، په ګوتو کې يې يوه آينه نيولې وه.
ورو يې وويل:
__بده يې مه ګڼه ، دا درسره وساته ، ښکلې جوړه شوې ، ته ورته وګوره ، په زرتارو کې يې نيولې ده ، کله کله پکې ګوره ، نه به دې هېرېږم.
نجلۍ لاس ور وغځاوه ، آينه يې په ټټر پورې وينوله. ورو يې وويل:
__څوک وايي چې ته بدرنګه يې ؟
شېرمحمد وخندل:
__ملنډې وهې ؟
نجلۍ پورته وکتل ، له شنو سترګو څخه يې اوښکو منډې واخيستې ، په لندو سپينو بغورو کې د باران له څاڅکو سره ګډې شوې ، شونډې يې وخوځېدې:
__له زړه وايم.
د شېرمحمد سر وځړېد ، ورو يې وويل:
__يوه خبره درته وکم ؟
د نجلۍ سلګيو زور واخيست.
__هو
سرې په غريو کې وويل:
__هيڅ
توريپکۍ هماغسې ور ته کتل...
شېرمحمد مخ واړاوه ، په ژړغوني غږ يې وويل:
__ځه.
نجلۍ روانه شوه. سړي پسې وکتل ، هغه ورو ورو ليرې کېدله ، شېبه وروسته سپينې دروازې ته ورسېده ، د دروازې پر دستګير يې لاس کېښود. هماغه ځوړند سر ودرېده. شېرمحمد مخ واړاوه ، لينګې يې لړځېدل ، پښو يې سستي وکوله ، سترګې يې له اوښکو ډکې وې. دی د زړه په زور څو ګامه مخکې لاړ ، خو يودم يې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شا د اوبو چړپا واورېده ، په بېړه يې ور وکتل ، تورپيکۍ منډې ور وهلې ، ټکرۍ يې په غاړه کې پروت و ، پلاستيکي چوټې يې له پښو ختلې وې ، راغله او د شېرمحمد تر مخ ځوړند سر ودرېده.
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل ، د تورپيکۍ د اوږدو ويښتو له تاو شويو څوکو څخه رانه څاڅکي توېدل.
نجلۍ يوه شېبه غلې وه ، دې په تيزې ساه وهله ، وروسته يې په غريو کې وويل:
__يوه خبره درته وکم ؟
د سړي ستونی ډک شو:
__هو
د نجلۍ سرى شونډې ورپېدې:
__ته راباندې ګران يې.
يودم يې د شېرمحمد پر ټټر سر کېښود ، په چيغو چيغو يې وژړل...
د سړي په سترګو کې راټولو اوښکو لار وکړه ، لړزانده ګوتې يې د تورپيکۍ په لندو ويښتو کې ننوتې ، د هغې سر يې په خپل ټټر پورې ټينګ کړ.
نجلۍ ژړل او په ژړا کې يې همدا يوه خبره کوله.
__ته راباندې ګران يې ، ته راباندې ګران يې ، ته...
شېرمحمد خپله زنه د هغې د ککرۍ په پسټو ، لندو ويښتوايښې وه. ده څو ګامه ليرې ، په خړو اوبو کې دوو پرتو پلاستيکي چوټو ته کتل ، د چوټو پوندې د سپينې لوېې دروازې خواته وې.
(پاى)
۱۳۹۰ ل کال د دلوې شلمه __ کابل

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library